

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

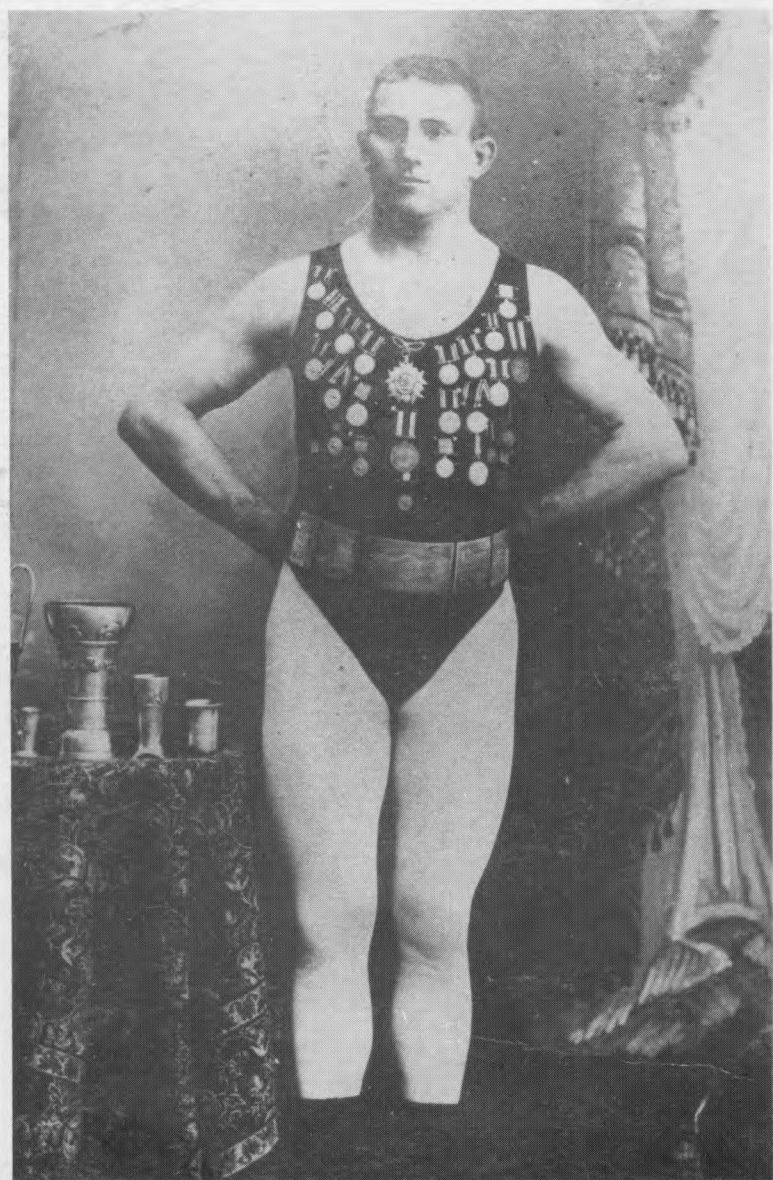
Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her:
<https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>
Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

DEN JYSKE IDRÆTSSKOLE VEJLE

ÅRSSKRIFT 1987

DEN JYSKE
IDRÆTSSKOLE
VEJLE

Udgivet af Den jyske Idrætsskole og elevforeningen.

I redaktionen: Alice Grønborg, Ingebjørg Sandø, Carsten Lang Petersen (elevforeningen) og Ole Worm (ansvarshavende).

Meninger, som fremføres i de enkelte artikler, behøver nødvendigvis ikke at dække skolens synspunkter.

Forsidebilledet: Gustav Heede, 1905, havde en eventyrlig karriere som bryder. Han blev bl.a. dansk mester og fik sølv ved VM i 1905. (Udlånt af Byhistorisk Arkiv, Vejle).

Fotos: Idrætsbilleder fra århundredeskiftet fandtes ikke i aviser. De var få i tidsskrifter og næsten altid atelierbilleder.

Den kendeste »sportsfotograf« var Hans Rønnow, København, der startede sin fotovirksomhed i 1881 og først omkring 1903 var i stand til at fotografere »on location«.

Flere af årsskriftets billeder er af Hans Rønnow.

Tryk: Udbyes Bogtrykkeri ApS, Vejle.

Indholdsfortegnelse

Forord	5
------------------	---

Brudstykker

Færdig med studierne, og hvad så	8
Sådan er livet også	14
Campistens Håndbog	17
Fremtidens efterskole – et valg mellem udviklingsmuligheder	23
U-landsfrivillig	27
Den kommercielle idrætsrolle i fremtidens fritidssamfund	30
Olympisk interesse, som bragte meget med sig	36
En brik til en håndboldmosaik	46
Projektet idrætshistorisk aktivitetscenter	53

Årets gang

Træk af skolens indre liv	58
Kursus i det grønne	61
DJI's medarbejdere	64
Elevforeningens bestyrelse	66
Elevmøde 1987	67
Elevforeningen	68
Elevliste	70
Kursuskalender	74

Forord

Tvivlen kan ofte være en god spore til forandring.

Årsskriftet 1987.

Igen de årlige anfægtelser over forholdet mellem energiudladning og effekt.

Er det nytteløst?

Har et årsskrift den samme mekaniske nyttevirkning som et menneske under bevægelse. Størstedelen af energiproduktionen går til at holde varmen (den indre glød) og kun ca. 25% til selve bevægelsen.

Selvom sammenligningen mellem mekanisk arbejde og arbejdet med at skrive muligvis halter en smule, føler man ofte, at den åndelige bevægelse udgør mindstedelen.

Men nytte eller ej

nysgerrigheden efter at samle små brikker til større glemte eller endnu ikke fundne sammenhænge og trangen til at delagtiggøre andre i disse nye opdagelser, er nytte nok for den skrivende og forhåbentlig også for den, der modtager med-delelsen.

DJI har i år henvendt sig til en række gamle elever og bedt dem om at fortælle, hvad de p.t. er optaget af.

Og så er vi nogle, som ikke kan lade være. Det skal ud.

Det er vel ikke utænkeligt, at et eller andet sted vil en eller anden person på et eller andet tidspunkt forholde sig til dele af årsskriftet på en eller anden måde.

Så bevæger det sig.

Ole Worm

Brudstykker

Færdig med studierne – og hvad så?

I 17 år har jeg nu befundet mig i undervisningssystemets kværnende mekanisme, hvor det at tilegne sig viden er et mål i sig selv. I 17 år har jeg lavet mine lektier, spist mine madpakker, modtaget de omgange buksevand, der tilkom mig og i det hele taget teet mig, som det sig hører og bør i disse rammer, men nu er det slut!!!

Nu har jeg forladt undervisningssystemet, eller også er det undervisningssystemet, der har forladt mig. I hvert tilfælde står jeg i øjeblikket ved et af livets fix-punkter, og det er nu alene op til min dømmekraft at finde en passende forgrening at følge videre frem i mit livsforløb. Det lyder måske lidt højtideligt, men det er jo også vigtige sager. Tilegnelsen af viden er nu ikke længere alene nok; næh, nu skal den desuden anvendes. Jeg skal ud at agere tandhjul i plutokratiets hellige mekanisme. . . som man siger. Og hvem ved, måske vil jeg kunne lide det. Indtil videre befinder jeg mig i det tomrum, man kalder arbejdsløshed, og det er egentlig denne, min nye status, jeg vil berette om.

Guderne skal vide, at det har været hårdt at læse. Især det sidste semester, hvor jeg skrev afgangsprøve, tenderede mod det umenneskelige. Jeg så ofte frem til arbejdsløsheden, som jeg troede, ville give mig alt det, jeg manglede. Mulighed for at frådse i tid og lave alle de ting jeg ellers ikke kunne nå. Jeg har altid betragtet mig selv som en kvik dreng med mange interesser, der sagtens ville kunne få tiden til at gå i en tid som lediggænger. Mine erfaringer siden hen har givet mig et andet, mere nuanceret billede.

Den første tid efter min studieafslutning gik med at fejre min egen og andres veloverståede eksamen. Perioden tæller ligesom ikke rigtig med i min tid som arbejdsløs. Alt gik for hurtigt til, at jeg nåede at registrere ledigheden. De mennesker jeg så, var de samme som jeg havde læst med, og min situation forekom stort set uændret. Også den til tider voldsomme indtagelse af alkoholske drikke, der fulgte med celebrationerne, havde sin del af æren for, at jeg ikke rigtig bemærkede noget.

Jeg var i forvejen indstillet på at vente et par måneder, før jeg begyndte min søgen efter job. Tiden forinden skulle bruges til at få adrenalinindholdet i blodet samt pulsen og sårforekomster i mavesæk-

ken tilbage til et normalt niveau. Da rusen fra de mange eksamensfester havde lagt sig en måneds tid efter eksamenen, tog jeg derfor til Strandskovens Camping (Kim Laugesens mors) på Samsø, hvor jeg tilbragte halvanden måned sammen med Kim (+ familie), Jesper, et varierende klientel af gamle DJI'ere, Samsøs øvrige sommerbefolkning og min surfer. Trods det dårlige sommervejr var det et vidunderligt ophold (hvordan kunne det næsten blive andet med de mennesker), der til fulde opfyldte sit mål. Her fik jeg genopfrisket alle facetterne i den ædle kunst »at slappe af«. Det var lige hvad jeg trængte til, så heller ikke da følte jeg mig særlig arbejdsledig. Der var tale om ferie, og ferie er et fuldtidsjob i sig selv.

Først da jeg forlod Samsø og returnerede til min ungarlehybel i Ålborg, begyndte alvoren at presse sig på. De fleste af mine studiekammerater var for længst begyndt at søge job. De, som havde haft heldet med sig, var for hovedpartens vedkommende blevet ansat i virksomheder langt fra Ålborg og var derfor flyttet. Blandt de øvrige var der ved at udbrede sig en vis frustration. Gennem hele vort studie havde vi fået tudet ørerne fulde af meldinger om erhvervslivets mangel på arbejdskraft inden for det tekniske område. Vi forventede, at erhvervslivet ville kaste sig over os som sultne gribbe over ådsler (her skal ikke tillægges sammenligningen nogen videre betydning), og på det nærmeste trygle os om vor assistance, på præmisser vi selv kunne fastlægge, men det var godt nok ikke tilfældet.

Mange var af en eller anden årsag knyttet til Ålborg og søgte derfor udelukkende job i en snæver omkreds her omkring. Dette betød, at behovet for ingeniører i Ålborg-egnen så rigeligt var dækket. Der var i og for sig intet, der bandt mig til Ålborg. Jeg havde ikke lyst til at flytte til en mindre by. Desuden ville jeg helst undgå at flytte til København, som nok er lige det rigeligste for sådan et borte pjok fra landet som mig. I første omgang valgte jeg at afgrænse regionen, inden for hvilken jeg søgte arbejde, således at jeg ville få mulighed for at bo i enten Ålborg eller Århus.

Fuld af forhåbninger, på trods af andres bitre erfaringer, indledte jeg min jobsøgning med at sende en række uopfordrede ansøgninger til virksomheder, jeg vurderede kunne være interesseret i min arbejdskraft. Efterhånden som de afvisende svar på mine ansøgninger indløb, begyndte lediggangen at blive en belastning. Nu havde

jeg gjort en indsats for at skaffe et job. Jeg havde testet mine muligheder og selv erfaret, hvad andre havde fortalt mig.

Det blev herefter et problem for mig at få tiden til at gå. Efter kort tid blev jeg overmandet af de arbejdsløses fjende nr. et (tror jeg), »den apatiske dovenskab«. Mit søvnbehov voksede støt og roligt samtidig med, at mine gøremål i den aktive del afdøgnets timer blev færre. Tiden fandtes i rigelige mængder, og der forekom ikke nogen grund til at lave noget nu og her. Alt kunne udskydes til senere. . . og blev det. Alle de ting jeg havde glædet mig til at lave, nu hvor jeg endelig havde fået tid, var pludselig ganske uinteressante. Det var vanskeligt at investere i fritiden og påbegynde omfattende fritidsaktiviteter, da jeg ikke vidste, hvornår der dukkede et arbejde op.

Min dag startede som regel ved 11-tiden, hvor jeg kravlede ud af sengen hen til mit hyrde-tæppe foran radiatoren. Her lå jeg så og gættede kryds-og-tværs eller læste ligegyldige bøger, indtil sulten tvang mig hen til mit ofte slunkne køleskab (hvem gider at købe ind), for at suge lidt nektar, eller hvad man nu kan kalde to stykker rugbrød sjuksket påsmurt Stryhns den bedste fedtbegrænsede leverpostej. Almindelige opgaver, som jeg plejede at kunne ordne med et snuptag, blev besværlige og svært overkommelige. Oh, hvilken elendighed.

Efterhånden som jeg blev klar over, at det kunne blive problematisk at finde arbejde inden for den snævre region, hvor jeg søgte, begyndte jeg at gå på kompromis med mine ønsker. I første omgang udvidede jeg regionen en smule, så den dækkede det meste af Nordjylland og det nordlige Midtjylland. Desuden søgte jeg hos virksomheder, jeg hidtil havde negligeret, fordi deres virke af en eller anden grund stred med mine moralbegreber. Egoismen kuede ideologien. Tja, der er vel en lille hykler i os alle. . . eller hvad?

Efter nogen tid i åndelig armod indså jeg at det ikke kunne blive ved med at gå. Jeg måtte igang med noget; kaste mig over et eller andet meningsfyldt, der kunne udfylde døgnets tomme huller. . . og det gjorde jeg så. Jeg begyndte at sy mit tøj selv. Hvad ellers? Folk der selv syr sit tøj, går det altid godt. De ender som fotomodeller eller modedesignere i Paris. Det vil enhver, som abonnerer på

H. Rønnev Fot
Ordrup Latin- og Realskoles Haandboldhold.
Ved Idrætsstævnet paa Ordrupbanen den 26. Juli 1903.

»SE & HØR« vide. Desuden er det meget morsomt at sy, og resultaterne af anstrengelserne kan bruges bag efter. . . som regel. Mit første projekt blev en habitjakke. Jeg blev ganske vist advaret fra flere sider, da en jakke er noget af det vanskeligste at sy, og derfor ikke er særlig egnet som debutkreation. Men jeg tog chancen alligevel. Jeg har altid gerne ville eje en habitjakke, men som den fedthas jeg er, har jeg aldrig ville betale prisen for en. Desuden havde jeg et mellemværende med min mor, som hånende udtrykte sin tvivl, da jeg bad om at låne hendes symaskine og blev nødt til at fortælle hvorfor. Jeg måtte lave noget, der godt og grundigt kunne gøre hendes tvivl til skamme. Den apatiske dovenskab blev nu pludselig konverteret til næsten manisk iver. Jeg stod tidligt op om morgenen for at kaste mig over sytøjet, som jeg først lagde fra mig sent om aftenen. Efter en uges tid var den så færdig. En rigtig habitjakke. Sort med turkis foer og skulderpuder, som jo er så moderne, og som på behagelig vis skjuler ens anatomiske mangler. Juhu! Og jeg tror godt jeg tør sige, at moder Andersen var målløs, da jeg præsenterede værket hjemme. Det manglede også bare.

Stort set samtidig med min debut inden for haute de couture fik jeg et positivt svar på en af mine ansøgninger. Positivt i den forstand, at jeg blev indkaldt til samtale med henblik på en eventuel ansættelse. Nu begyndte der endelig at ske noget. Endelig fik jeg mulighed for verbalt at kæmpe min sag, mulighed for at sælge sig selv (et fænomen der i anden sammenhæng betegnes prostitution, men lad det nu være).

Dagen, hvor samtalen skulle foregå, startede som et mareridt. Samtalen skulle finde sted kl. 9.00 – ca. 3 kilometer fra min lejlighed. Jeg havde stillet mit vækkeur, så der var god tid til de indledende morgenmanøvrer. Naturligvis strejkede mit ellers pålidelige vækkeur. Heldigvis vågnede jeg af mit selv. Ganske vist en halv time senere end planlagt, men tids nok til at kunne nå samtalen, hvis jeg skyndte mig. Jeg for forvirret rundt i lejligheden, og fik vasket mig, spist morgenmad og iført mig det tøj, jeg aftenen i forvejen omhyggeligt havde udvalgt. Da det sjaskregnede udenfor, måtte jeg desuden iføre mig mit blå, lidt rigelige Helly Hansen regntøj. For at hindre mine nypudsede sko i at blive svinet til trak jeg to plasticposer ud over dem. I denne mundering løb jeg ned til min cykel og opdagede til min rædsel, at den var flad på fordækket.

Heldigvis var den ikke punkteret. Efter en hurtig oppumpning var den klar til brug.

Jeg kæmpede mig derefter gennem regn og stærk blæst til mødestedet, som jeg ankom til 30 sek. i 9. Trods min vandtætte emballage var jeg blevet gennemblødt af dels regnvand, der havde fundet smutveje gennem regntøjet og dels af sved. I denne ynkkelige forfatning blev jeg modtaget af en yderst venlig personalechef. Efter nogle få bemærkninger om det forfærdelige vejr startede vi den egentlige jobsamtale. Alt forløb i en rolig atmosfære. Han stillede mig en række spørgsmål, som jeg besvarede, mens jeg dryppede på deres møblement. Efter nogen tid blev vi enige om, at det kunne være nok. Han lovede i løbet af 14 dage at give mig besked om, hvorvidt jeg skulle ansættes, hvorefter vi tog afsked.

Det er nu fire dage siden. Jeg venter spændt på udfaldet.

Nu får vi se. . .

Lasse Andersen
elev på DJI 1981/82

Café du Sport i Vejle (nuværende Lion-club)

Sådan er livet også. . .

Oita, den 27. oktober 1987

Jeg sidder på et hotelværelse i Oita, Japan, og skal forsøge at skrive lidt omkring bredde- og eliteidrættens afhængighed af hinanden, også indenfor handicapdrættens – hvem vil ikke gerne komme med et par bevingede ord om det – men i dag kan jeg simpelthen ikke samle mine tanker om det.

Desværre tror jeg ikke, det bliver bedre de næste par dage, for mine tanker kredser hele tiden om den marathontur, jeg skal køre på søndag.

Det lader derfor til, at jeg må lægge mine gode intentioner på hylden og ty til det sædvanlige repertoire: Kørestolsrace og mit liv som eliteidrætsudøver, for jeg har lovet at sende mit indlæg, når jeg kommer hjem fra Japan.

Egentlig fascinerer det mig lidt, at jeg er i stand til at udelukke alt andet end en enkelt konkurrence. Trods det forventer jeg hver gang, jeg tager afsted, at jeg vil have fået noget arbejde fra hånden, når jeg kommer hjem igen. Der sker dog noget inde i hovedet på mig, så snart jeg sætter mig i et fly og rejser væk fra Danmark. De hjemlige bekymringer, arbejde og familie bliver gemt væk, og alt drejer sig kun om kørestolsrace og alt i den forbindelse.

I øjeblikket føler jeg mig lidt træt. Jeg forlod mit hjem søndag morgen kl. 6. Rejste via København og Amsterdam til Tokyo, hvortil jeg ankom i går eftermiddags kl. 15 (25 timer senere). En enkelt overnatning på hotel i Tokyo og derefter indenrigsfly til Oita i dag. Nu er jeg så installeret på et hotelværelse ligesom de øvrige udenlandske deltagere i søndagens hel- og halvmarathon. Min stol er atter sat sammen, så den er klar til træning i morgen tidlig. Heldigvis har den ikke lidt overlast under flyturen. Endnu en gang har jeg haft heldet med mig.

Skrevet ned på papir ser turen temmelig anstrengende ud, men når man sidder midt i det, er det ikke så slemt. Jeg har gennem flere års udenlandsrejser vænnet mig til at kunne sove nårsomhelst og hvorsomhelst. Desuden er min psyke og dermed også min fysik vel indstillet på at kunne klare alt, så længe næsen er vendt udad.

Som regel melder trætheden sig først for alvor, når jeg kommer hjem og skal begynde på arbejde – som regel dagen efter hjemkomsten.

Har jeg haft succes – dvs. opnået den tid og/eller den placering, jeg regnede med at kunne klare – er trætheden til at komme over. Men udebliver succesen – hvilket jo af og til sker for alle idrætsfolk – er det svært at finde de fysiske og psykiske ressourcer, som kræves af mig, når jeg vender hjem til Danmark.

Så er det, jeg begynder at tænke på, hvorfor jeg bruger så meget tid, så mange penge – denne gang ca. 12.000 kr. incl. tabt arbejdsfortjeneste, som ikke kan dækkes ind nogle steder – og så megen energi på et marathontløb, hvor der ikke er en eneste krone at tjene. Og der er måske tolv konkurrencer i løbet af et år.

Er det, fordi jeg af mangel på fantasi ikke kan finde andet at beskæftige mig med? Næppe.

Er det, fordi det er min eneste mulighed for at få lidt opmærksomhed? Måske.

Eller er det, fordi jeg er så helt igennem et konkurrencemenneske, at jeg må konkurrere med andre end mig selv og uret? Snarere det kombineret med en ubændig lyst til hele tiden at opleve noget nyt og spændende.

Mit liv har de sidste fire år været indrettet sådan, at kørestolsrace er kommet i første række. Jeg har været parat til at opgive alt for at kunne dyrke race ethundrede procent. F.eks. har det ikke været muligt for mig at få arbejde som lærer, fordi jeg har ytret ønske om at kunne få fri til konkurrencedeltagelse i løbet af skoleåret mod naturligtvis selv at betale min vikar. Først nu hvor der er mangel på lærere i visse dele af landet, kan jeg bruges.

Af og til har jeg faktisk fornemmelsen af, at eliteidrætsudøvere kun kan bruges, så længe vi leverer gode resultater, der kan gøre Danmark kendt i det store udland. Hvad det så i øvrigt har kostet os at nå disse resultater økonomisk, socialt, fysisk og psykisk, er der ingen, der vil høre om. Den danske stat gør heller ikke noget for at sikre, at vi efter endt idrætslig karriere ikke ender som sociale tabere, fordi vi i vores stræben efter at nå toppen har »glemt« at tænke på uddannelse, har mistet vore venner, fordi der ikke har været tid til disse, har slidt vore kroppe ned af overbelastning osv.

Jeg ved godt, at det der nu kommer langt fra behager højskolefolk, men det er nu engang min drøm.

Jeg håber, det med tiden bliver sådan, at den danske stat vil lønne de idrætsfolk, som repræsenterer Danmark i internationale konkurrencer på en sådan måde, at de ikke bliver presset ud i fuldtidsarbejde, men kan arbejde på deltid og dermed stadig kan træne optimalt og alligevel få tid til at se venner og bekendte.

Selv har jeg nogle meget trofaste venner, som har stået model til mange afbud fra min side og stadig bliver ved med at kontakte mig. Det er rart at vide nu, hvor jeg snart skal til at overveje, om jeg vil fortsætte mit hidtidige liv eller om alderen efterhånden trykker så meget, at for mange skader begynder at melde sig og jeg bliver nødt til at takke af. Jeg håber også, det bliver lettere for kommende idrætsudøvere at få orlov fra eventuelt arbejde og at den danske befolkning i almindelighed vil lade være med at betragte os som bevidst arbejdssky elementer, fordi vi vælger idrætten som det vigtigste.

Nu ved jeg, man vil sige som Niels Hausgaard: I er selv ude om det. I kunne bare have ladet være.

Selvfølgerlig kunne vi det, men hvorfor ikke gøre det man har lyst til. For mit eget vedkommende har det været lysten, der har drevet værket. Jeg er ikke blevet presset ind i noget – det mener jeg er meget væsentligt. Og fik jeg muligheden for at leve et nyt liv, ville jeg gøre det samme igen, for idrætten har betydet så mange spændende oplevelser for mig, som er nok til at opveje det sure slid det også er at være eliteidrætsudøver.

Ingrid Lauridsen
årgang 84/85

»Campistens Håndbog«

Se, da jeg blev bedt om at skrive noget om noget, som jeg holder meget af, satte jeg mig straks ned og skrev 11 sider om fordelene ved bøf med kartofler og brun sovs. Tre dage efter at jeg havde sendt artiklen til udvalget, fik jeg den retur med besked om, at finde et andet emne, da to andre skribenter allerede havde dækket dette. Nuvel, tænkte jeg, så står valget mellem en analyse af Bornholms termiske opvinde, eller en gennemgang af det Tibetanske Jernbanenets historie.

Jeg fik aldrig taget hul på nogen af delene, for det gik pludselig op for mig, at jeg var i færd med at begå den fejl, man så ofte begår ved store middagselskaber, hvor man sidder og råber på smørret i den anden ende af bordet, mens man faktisk har sin højre albue liggende i et kvart pund af det!

I sommerens løb har jeg levet og arbejdet på en campingplads på Samsø, og her haft mulighed for at opleve den store skare af feriegæster som kom og gik i en pærevælling, og det slog mig, hvor forskellige de egentlig var. Senere gik det op for mig, at mange af dem alligevel havde en del til fælles, og da det jo altid er rart at kunne placere sine medmennesker rimeligt hurtigt, har jeg derfor valgt at lave en slags opslagsværk som kan medbringes på fremtidige campingture, og hvori de forskellige campister er opdelt i grupper efter adfærd.

Gruppe 1: Natur-campisten! (NC'er)

Denne art er efterhånden ret sjælden, men er ikke derfor mindre interessant i denne sammenhæng. Natur-campisten møder man oftest på stranden (hvis pladsen har en sådan), og mødet kan foregå på følgende måde: Man vågner i sit telt kl. halv fem om morgenen og føler en ubændig trang til at lade sit vand, men da der er mindst 150 meter til toiletterne, vælger man at snige sig ned på stranden og lade sig der.

Da jeg som bekendt kan være temmeligt diset på dette tidspunkt, og man i øvrigt stadig går og småsover, har man derfor ikke store chancer for at undgå at skvatte over den mumie som på mystisk vis har materialiseret sig der, hvor man dagen i forvejen havde ligget og

solet sig. De fleste vil efter denne lille morgendukket i sandet være rimeligt vågne, og vil nu opleve, hvordan denne puppe pludselig åbner sig og får ansigt og hænder, og den erfarne campist-kender ved allerede på dette tidspunkt, at han står (ligger) overfor en ægte natur-campist.

Arten har dog mange andre tydelige kendetegn, som gør det muligt at genkende den i forskellige situationer. For det første vil en ægte NC'er altid bevæge sig omkring til fods! På afstand ligner han mest af alt en forvokset spejderdreng fra omkring 1. verdenskrig, men kommer man tættere på, kan man se, at denne fyr ikke bærer spejderliljen på sit bryst og desuden har fuldskæg. Derimod bærer han altid gode, solide vandrestøvler, gode uldne knæstrømper, benklæderne er de såkaldte »knickers« (knæbukser), og torsoen er dækket af en ulden skjorte. Langt de fleste vil på ryggen, til deres sparsomme fornødheder, bære en »ransel«, da moderne rygsække med bæresele og ting og sager efter en ægte NC'ers mening er noget nymodens tant og fjas, som kun tjener til at undergrave den sunde sjæl i et ellers sundt legeme. I tilfælde af kraftig nedbør, vil hele molevitten være dækket af en »poncho« (ligner til forveksling et almindeligt regnslag), som ofte også tjener som ly for den sovende NC'er. Dette ly kaldes en »biuak«! Er man heldig, kan man om aftenen opleve NC'eren tilberede sine friskfangede fisk over åben ild, og drister man sig til en samtale med ham, kan man få nogle smukke beskrivelser af det skotske højfjeld, da alle NC'ere åbenbart finder det morsomt at gå op og ned mellem fårene. Fritter man ham om hans borgerlige erhverv, vil svaret ofte være: »højskolelærer«!!!

Gruppe 2: Det unge par

Denne gruppe campister er ret nem at genkende, da et ungt par som regel består af en pige og en dreng som begge er unge, og desuden tit holder hinanden i hånden eller kyskes. Det unge par ankommer næsten altid på cykel, nogle gange endda på tandem, og transporterer deres bagage på den dertil indrettede bagagebærer eller på en efterspændt vogn. Deres telt er af mærket »Dalle Valle«, og dette slås med omhu op i en af pladsens afkroge, da det unge par åbenbart trives bedst her. Generelt skal man lade denne gruppe

være i fred, da de næsten altid opfører sig eksemplarisk og desuden sjældent ses efter mørkets frembrud.

Det gør til gengæld en anden gruppe, nemlig:

Brian & Co.

Dette er den mest elskede og frygtede gruppe blandt danske lejrchefer. Elskede, fordi selv mindre grupper er i stand til at øge kioskens omsætning med 200-300% dagligt, hovedsageligt ved køb af spiritus og øl, og frygtede, fordi indtagelsen af disse varer uvægerligt medfører et tilsvarende forhøjet støjniveau på pladsen. Brian & Co. høres altid inden de ses, og kendere vil øjeblikkeligt være klar over sammenhængen.

Den uerfarne campist, derimod, vil undre sig over, at man ikke på forhånd er blevet gjort opmærksom på, at denne plads ligger lige op ad en motorbane, som udover at kunne prale af 24 timers aktivitet i døgnet, desuden fungerer som rockscene for tidens mest fremtrædende orkestre. Det vil dog ret hurtigt gå op for novicen, at pladsen slet ikke ligger op ad en motor-rockscene, men nu faktisk er en sådan. Der går heller ikke ret længe, før alle på en sådan motor-rockplads har lokaliseret Brin & Co's tilholdssted, da de altid lægger sig så alle kan se dem, og især deres Brian-mobiler. Disse Brian-mobiler er nemlig gruppens livsnerve, uden hvilke arten slet ikke ville kunne eksistere. Man kan faktisk sammenligne Brians mobil med sneglens hus, lige bortset fra, at snegle som regel ikke har indbyggede 80 W stereoanlæg, og rød metalliclak, og vel heller ikke terninger i forruden og persiener og bremselys i bagruden, da ethvert barn med en »iq« over tre ved, at der ikke er nogen vinduer i et sneglehus. Bortset herfra er sammenligningen dog holdbar, eftersom gruppens hele liv er centreret om disse mobile lydstudier. – De drikker deres øl i dem, de spiser deres burgere og toast i dem, de kører til og fra toiletterne, kiosken og discoteket i dem, og så bruger de Brian-mobilens femtonede horn til at tiltrække sig opmærksomheden, hvis en campist af hunkøn mellem 14-18 år skulle vove sig indenfor synsvidde. Altså alt i alt et enormt irritationsmoment for alle andre campist-grupper, men indbringende for pladsen.

Med fare for at lægge mig ud med feminister, vil jeg nu nævne en gruppe som altid følger i Brian & Co's kølvand, nemlig:

Tøserne

Tøserne kommer altid to og to på cykler, og bor ligesom »det unge par« for det meste i telte model »Dalle Valle«, som de under megen fnisen slår op i en nøje planlagt afstand fra Brian & Co's bilpark. Det er nemlig vigtigt, at fyrene hele tiden kan se dem, så det virker mest naturligt at låne pløkkhamre og luftpumper hos dem, fremfor hos det kedelige par i hjørnet bagved, men mindst ligeså vigtigt er det, ikke at komme *for* tæt på. Tøserne er nemlig ganske klar over risikoen for ikke at falde i god jord hos Brian & Co, og er dette tilfældet, beskytter en lidt længere afstand dem mod den værste fnisen fra andre og heldigere tøser. Der er således to undergrupper i »tøsegruppen«. De heldige, som tilbringer ferien i røgfyldte sneglehuse, og de mindre heldige, som går lange ture og skriver postkort til kæresten derhjemme.

De indtil nu nævnte gruppers ophold på pladsen strækker sig for næsten alles vedkommende over en periode på mellem 7-14 dage. I modsætning hertil, findes en anden gruppe campister, som enten tilbringer hele sommeren på eller hvert år vender tilbage til den samme plads. Disse har jeg valgt at kalde:

Langtids-campisterne

Har man ferie i starten af sæsonen, kan man opleve langtids-campistens ankomst til pladsen. En sådan ruller straks sin antennebesatte campingvogn hen på nøjagtig den skønne plads med udsigt, som man ikke selv, trods gråd og trusler, kunne få lov at bo på. Nu ved man, at en LC'er er ankommet, og efter nogle timers heftig aktivitet, vil dennes plads være omdannet til en mindre sommerhusgrund med læsejl, stendiger, bænke, og i nogle tilfælde endda små buske og træer. I løbet af sæsonen skyder flere og flere af disse småparker op på pladsens bedste steder, og man vil nu se disse LC'ere vandre rundt og aflægge hinanden små visitter eller samles til fællesspisning omkring havegrillene, en dag hos Olsen, en anden aften hos Therkelsen fra Fyn, og så fremdeles.

Langtids-campisterne forhaster sig aldrig, da de jo har hele sommeren eller de næste tyve år til at udveksle oplevelser, men jeg skal ikke her undlade at gøre opmærksom på, at der med de mange goder følger et stort ansvar. Først og fremmest må de holde et vågent øje med pladsens faciliteter og rengøringen af toiletterne, men der-

udover må de bruge uanede mængder af tid på at holde øje med alle andre campister på pladsen og disses indbyrdes forhold til hinanden og lejrchefen.

Man kender eksempler på LC'ere, som ligefrem har anskaffet sig kasketter, for bedre at kunne leve op til det store ansvar, der ligger på dem!

Holder man sig gode venner med denne gruppe, kan man altid regne med støtte og hjælp i enhver situation og ofte også en »lille en« til halsen.

En gruppe, som jeg ikke kan advare nok imod, og som man for enhver pris bør holde sig fra er:

Kværulanterne

Disse lægger sig konsekvent et dårligt sted. Det er for varmt, det regner for meget, det blæser for meget, toiletterne er beskidte, der er tang på stranden, dyr og vandmænd i vandet, der naturligvis er alt for koldt, naboerne larmer ad helvede til, dem foran tager udsigten, de unge er nogle fulde svin, børnene skriger for meget, priserne i butikken er totalt horrible, og alting havde været meget bedre, hvis pladsen lå et andet sted og var helt anderledes!!! I alle tilfælde burde alle andre smides ud omgående, og hele stedet sprøjtes mod fluer, myg, myrer og utøj i det hele taget. FØJ!!!

Kværulanternes diametrale modsætning er:

Tyskerne

Disse er de eneste udlændinge jeg vil medtage i dette opslagsværk, da alle andre nationer i år var for svagt repræsenterede til at danne grundlag for en fyldestgørende beskrivelse. Dog vil de fleste hollandske campisters adfærd være sammenfaldende med den i dette afsnit beskrevne.

En tysker genkendes straks ved ankomsten. Nemtest på nummerpladsen, men også andre ting indikerer, at der her er tale om en gæst af germansk afstamning. Den store Mercedes 5000 GLS/DL. Det store boligkompleks som er efterspændt. Cyklerne på taget og endelig: Gæstens sprog!

Selv i forbindelse med kortere ophold, udviser tyskeren stor ildhu for at smykke sin lille plads med læsejl, pæle og sten, og ligner på dette punkt for en stor del langtids-campisten. Tyskerne er des-

uden fuldstændigt vilde med havet, og få timer efter ankomsten flyder stranden med motorbåde, gummi-ditto, wind-surfere, badedyr, og *især* fiskestænger som er i gang fra morgen til aften. Er tyskeren ikke på stranden eller ude at fiske fra båden, kan man finde ham i køkkenet, hvor han er i færd med at rense eller tilberede dagens fangst.

Tyskernes eneste krav til en vellykket ferie er altså vand, og er dette krav opfyldt, er han glad og tilfreds og nem at snakke med, medmindre man ikke forstår et klap af, hvad manden siger.

Den sidste gruppe som skal nævnes, er kun på pladserne i før- og eftersæsonen, og det har sin helt naturlige årsag. Der er nemlig her tale om:

Lejrskolerne

Lejrskoler ankommer ikke. De oversvømmer! Fra det øjeblik de indtager pladser, og indtil den sidste elev forlader den, er alt et stort virvar af cykler og slikposer, og børn som råber på Søren og Kjeld, og lærere som råber på Kenneth og Benny, og alt er kaos på pladsen, på toiletterne, i opholdsstuen og i kiosken, og lejrchefen skifter smadrede ruder og lapper børn sammen fra morgen til aften, og er i det hele taget en nedbrudt mand, som kun ser frem til en snarlig og kærkommen sæsonafslutning samt behandling på et psykiatrisk hospital, når den sidste møgunge er ude af klappen.

Sådan slutter sæsonen på mange campingpladser landet over, og her slutter også min lille »Håndbog for campister« med håbet om, at rigtig mange vil få glæde af dette blændende opslagsværk på deres fremtidige campingplads ophold overalt i vort skønne land.

God fornøjelse!

Jesper Asholt
elev på DJI 1981/82

Fremtidens efterskole – et valg mellem udviklingsmuligheder?

Efterskolen er ligesom skolesystemet et vigtigt sted for samfundsmæssiggørelsen, for at overgive holdninger og værdier. Om vi vil eller ikke vil, sker denne samfundsmæssiggørelse bl.a. gennem skolen. Det er altså ikke et spørgsmål om efterskolen vil være med til denne samfundsmæssiggørelse af de kommende generationer af unge mennesker, men et spørgsmål om, hvordan og med hvilket indhold fremtidens efterskole vil deltage i denne samfundsmæssiggørelse.

Den samfundsmæssige udvikling står i et vejkryds, hvor bl.a. efterskolen må tage et valg, ligesom alle andre må, for hvis vi ikke selv tager del i dette valg, er der andre der træffer valget for os. Vi må betragte udvikling som et flertydigt begreb og ikke udelukkende tale om udvikling, som en på forhånd fastsat og entydig størrelse. Alle vil nikke genkendende til udtalelser som, – det er jo udviklingen og den kan vi ikke gøre noget ved. I et vejkryds er der mindst to udgange og således er der også mindst to mulige udviklingstendenser i den nuværende situation, hvis man altså betragter fremtiden som mulighedernes land. Det er den kraftige udvikling i teknologien, som har gjort det muligt at tale om følgende to udviklingstendenser, uden at blive betragtet som den rene fantast.

I dag er skolen, selvom vi også gerne vil noget andet, med til at opdrage til et lønarbejde, idet lønarbejdet er vor kulturbærende faktor i dagens samfund. Vort samfund måles og vejes i forbrug og penge, der er jo ikke noget mærkeligt i det, fordi penge netop er en vigtig faktor for den enkelte og en skoles muligheder. Men netop på grund af den kraftige udvikling indenfor teknologien, kan vi skimte et andet samfund byggende på andre normer og værdier, end dem vi idag har som bærende for vort samfund.

Den ene samfundsudviklingstendens kunne beskrives på følgende måde. Et højteknologisk informationsamfund der viderefører forbruget, og dermed også lønarbejdet. Lønarbejdet udvikles således, at det totalt mister sit indhold, belønningen er ikke arbejdet og fællesskabet, men pengene og den søde sociale trang og kontrol. Glæden ved at være normal, ligesom de andre, og andres ac-

cept bliver meget vigtig. Samfundet vil udvikle en superelite, der arbejder med kreativ tænkning angående højteknologisk udvikling og sidde på en stor tænketank af informationer. Derudover vil en gruppe af mennesker opstå, som arbejder med og lever af banalt rutinearbejde foran skærme. Selvom denne gruppe vil være stor, må der utvivlsomt blive en forholdsvis stor gruppe tilbage, der må leve af overførelsesindkomster. Denne gruppe vil skabe et større og større problem for samfundøkonomien. Vi kan skimte denne gruppe idag, arbejdsløse, pensionister, børn og unge, nedslidte og arbejdsskadede mennesker m.fl. En gruppe »unormale« der vil stå udenfor rutinearbejdet. For at kunne opretholde denne samfundsmæssige struktur må der i stigende grad uddannes og udvikles en gruppe socialteknikere, som får til opgave at tage sig af folks velvære.

En anden mulig samfundsmæssig udviklingstendens kunne beskrives således: Den kulturbærende faktor er den tid, vi har, som er fri af lønarbejdets nødvendighed. Her vil samfundets nødvendige produktion, det nødvendige arbejde, være delt op mellem menneskene, en byrde vi alle må bære en del af. Arbejdet vil stadig være fremmedstyret, men nødvendigt for samfundets fællesskab. Den bærende del vil da blive den fritid, hvor mennesker kan udføre selvstyret lidenskabeligt arbejde i forskellige fællesskaber som bygger på selvforvaltning og selvhjulpenhed.

Fremtidens efterskole har gode muligheder for at sige fra overfor de udviklingstendenser som betyder samfundsmæssiggørelse, hvor vi lærer at begære ting som udelukkende kan købes for penge og dermed måles som rigdom der er en ophobning af »døde ting«. I den tid hvor vi burde kunne udføre lidenskabeligt selvstyret arbejde, bliver vi passivt nydende forbrugere, vores bevidsthed påvirkes af en stigende mængde informationer og bliver udbyttet. Forbrugsvarer bliver udtryk for livsholdninger, livsstil og garant for lykke og mening med livet. Fremtidens efterskole må sige fra overfor en teknisk disciplinering og sortering som udelukkende har til formål at opdrage til et lønarbejde, der totalt har mistet sit indhold, fordi opgaven ikke er afgørende, men pengene og de andres accept er det vigtigste. En lærdom der medfører passivitet og afhængighed af andres interesser og opfattelser af, hvad der er den rigtige udvikling.

Fremtidens efterskole må tage parti for en udvikling, hvor samfundsmæssiggørelsen omhandler menneskers muligheder og betingelser for at leve og handle som selvforvaltende interessefællesskaber. Efterskolen må være med til at finde frirum og handlerum, hvor vi ikke er tvunget til at opleve vores handlinger og produktive virksomhed reduceret til simple midler, men hvor det selvstyrende arbejde kan finde sin plads. Et fællesskab hvor unge selv er med til at skabe deres liv, i modsætning til hele tiden at skulle præstere noget. Efterskolens arbejde må nu dreje sig om at frembringe en skole, hvor demokratisk adfærd, lidenskabelig optagethed og selvforvaltning er bærende principper for hele skolens dagligdag og arbejde.

Demokrati som en utopi bliver nødvendig, fordi den binder vores hensigter og handlinger sammen. Utopien om demokrati handler jo netop om:

- en måde at være på
- en måde at organisere på
- en måde at organisere arbejdet på
- og en måde at være sammen på

Dvs. at skolens arbejde ikke kan foregribes, men må formuleres af de mennesker, der skal handle og arbejde på skolen. Når der tales om undervisning vil det sige, at elever og lærere i fællesskab må formulere indholdet ud fra den virkelighed, de netop nu står i. Læreren og dermed også efterskolens store opgave bliver da at udfordre elevens ståsted. Lidenskabelig optagethed, indholdsmæssig optaget, betyder at være tilstede i det man gør, give noget af sig selv til sagen og gruppen. Selvforvaltningen er en måde at organisere på og har sin sammenhæng med den enkeltes selvhjulpethed. For at en gruppe kan udøve selvforvaltning må det hænge tæt sammen med de enkeltes selvhjulpethed og omvendt. Bevidst kunne hjælpe sin gruppe, dele med andre og hjælpe sig selv, uden at blive passivt nydende forbrugere af eksperters viden og dermed komme i et afhængighedsforhold, hvor andres viden let kan blive en magt- og kontrolfaktor. Ytringsfrihed og offentlighed må præge hele skolens dagligdag, men det er ikke nok med ytringsfrihed. Med ytringsfrihed må følge handlingsfrihed, hvis ikke ytringsfriheden skal blive en tom kasse uden indhold. – »I må da godt ytre jer om sagen, men det er

os, der tager beslutningen«. – Hvis ytringsfriheden skal have et reelt indhold, må der også være en handlingsfrihed tilknyttet. Dvs. at gruppen har frihed til at ændre regler, normer m.m., hvis bare ikke disse ændringer og handlinger inddrænker andres muligheder for at handle. Vi får da en efterskole bestående af mere eller mindre faste selvforvaltende grupper, der indbyrdes har offentlighed overfor hinanden og har det til fælles, at de netop er på en skole, der organiserer sit fællesskab på denne måde.

Demokrati og fællesskab er ikke en enhed af harmoni, men tværtimod en enhed af forskelligheder, og det er netop denne enhed af forskelligheder der giver skolen liv, og opbygger et handlingsberedskab ved den enkelte elev og lærer. Handlingsberedskab eller det at udvikle en kompetance til at handle selv og sammen med andre, vil være af central betydning, hvis man ønsker en udviklingstendens, hvor mennesker skal være aktive personer, der kan forvalte sig selv og er parate til at dele med andre.

Bo Fisker
årgang 1974/75

Vejle Idrætsforenings løbere o. 1907. (Vejle Byhistorisk Arkiv)

U-landsfrivillig

Da Ole Worm hørte, at jeg skulle til Afrika som U-landsfrivillig, og at jeg skulle beskæftige mig med idræt, bad han mig om at skrive et indlæg til årsskriftet.

Mit arbejde kommer, som før nævnt, til at dreje sig om idræt, men inden det kom så vidt, var der en lang procedure. Min baggrund er, at jeg er tidligere elev på DJI, og at jeg er uddannet folkeskolelærer med bl.a. idræt som liniefag og 3 års undervisningserfaring. Det var som folkeskolelærer jeg søgte, og det var rent tilfældigt, at MS havde et job, som havde med idræt at gøre.

Det land, som jeg skal arbejde og bo i, hedder Botswana, og det ligger i det sydlige Afrika med grænser til Sydafrika, Namibia, Zimbabwe og Zambia. Jeg skal undervise på en Teachers Training Centre (TTC), altså en slags seminarium for Primary Schools (1.-7. klasse). Den jobbeskrivelse som jeg har fået, fortæller mig, at mit arbejde kommer til at bestå af følgende:

- a) undervise lærerstuderende i idræt til brug i Primary Schools,
- b) rådgive og støtte den lokale idræt, både på seminariet og i klubber,
- c) implementering og revision af en nylig udkommet læseplan, samt lærervejledning
- d) deltage aktivt i undervisningsministeriets fagudvalg,
- e) tilrettelægge kurser for lokalområdets Primary Schools lærere i al slags idræt.

Inden jeg går videre med mit arbejde, er jeg nødt til at give et historisk rids af skoleidrættens vilkår i Botswana, såvidt jeg har erfaret.

Lærere i Botswana Primary Schools bliver uddannet på en TTC i to år. De skal tage alle fag, og når de kommer ud som lærere, bliver

de tilknyttet en klasse, og skal så undervise den i alle fag. Faget idræt har stået på skemaet i Primary Schools i mange år, men indtil for 5 år siden fik de lærerstuderende en meget mangelfuld uddannelse i det. Det betød, at de, når de kom ud, brugte idrætstimerne til lege, da der ikke fandtes læseplan heller. For 5 år siden begyndte en dansk frivillig plus andre, at undervise i idræt på TTC samtidig med at de påbegyndte en vejledning og læseplan i idræt. Denne vejledning/læseplan er der så arbejdet videre på, og i år udkom den første udgave, en prøveudgave.

Tilbage i mit job.

Jeg skal undervise de lærerstuderende i idræt. De har kun 2 timer om ugen, så det bliver meget lidt teori bygget op omkring nogle praktiske eksempler på, hvad og hvordan man kan lave idræt for børn i forskellige aldre, samtidig med, at de skal gøres bekendt med læseplanens krav, hvordan man kan dosere de forskellige discipliner, lidt teori omkring børns motoriske udvikling osv. Når de har haft idræt i 2 år, kommer de til en afsluttende eksamen.

Udover dette er det vigtigt, at jeg kommer ud til de lokale Primary Schools for at lave kurser for de lærere, som aldrig har fået undervisning i idræt, og det vigtigste er måske at tage rundt på forskellige skoler for at se, om der overhovedet er mulighed for at overholde læseplanen. Her tænker jeg på materialeangel m.m. Sidst i prioritetsrækken kommer støtten til den frivillige idræt i lokalområdet. Hvis jeg får tid, kan jeg måske engagere mig som en slags træner/organisator/konsulent, hvilket jeg håber meget, at jeg gør.

Kan man bruge DJI-opholdet til U-landsarbejde, eller kan man lave en DJI-linje, som kan bruges til U-landsarbejde?

Det er meget svært at svare på, da jeg endnu ikke er startet på mit job. Det, jeg kunne forestille mig er, at man kunne tage et fag op, som på en eller anden måde beskæftiger sig med U-landsproblematik generelt for derefter at fordybe sig i idrætten og idrættens vilkår i U-landene. Det er helt sikkert, at de fleste lande i Afrika fint kunne bruge hjælp til at udvikle idræt, både i skolen såvel som i fritiden, både på det praktiske plan (træningsmetoder osv.) som på det teoretiske plan (planlægning og udførelse af stævner m.m.).

Jeg tror bare ikke, at det at have været DJI elev alene giver en mulighed for at komme ud med MS som frivillig. Man er nok nødt til

at have en anden uddannelse ved siden af. Har man det og kommer man ud, vil afrikanerne garanteret tage imod med kyshånd, hvis man bruger sine kundskaber fra DJI på at udvikle en eller anden form for idræt i fritiden.

P.S. Skulle der være nogle DJI'ere fra årgang 1979/80 som skulle have lyst til at skrive, er min adresse de næste to år: Flemming Skursch, P. Bag 24, Francistown, Botswana.

Flemming Skursch
årgang 1979/80

Den kommercielle idrætsrolle i fremtidens fritidssamfund

Det traditionelle idrætsbillede med en foreningsstruktur som det bærende element her i Danmark er under hastig forandring. Det er der flere årsager til, bl.a. en kortere arbejdsuge, et øget behov for fysisk aktivitet som modpol til stillesiddende arbejde, vedtagelse af lov om eliteidræt og forberedelse af lov om breddeidræt; men ikke mindst den vestlige verdens næsten religiøse dyrkelse af kroppen.

Stadig flere danskere indser betydningen af at have en veltrimmet krop – det der tidligere hed »en sund sjæl« i et sundt legeme.

Idrætsbilledet bliver bredere

Hvem skal varetage arbejdet med at forme den solariebrune krop og sikre den evige ungdom?

Hidtil har de traditionelle idrætsforeninger været næsten enerådende på markedet, suppleret af skoleidrætten og aftenskoler. Men i de senere år er der på det nærmeste sket en eksplosion af tilbud på helse- og sundhedsområdet. Grænserne mellem traditionel idræt på den ene side og alternative aktiviteter, dans, ernæringsrigtig kost, nye terapiformer, psykologisk træning m.m. på den anden side er forlængst blødt op.

Tilbuddene er mange og forskelligartede – ikke mindst, når det gælder priserne, men også når det gælder kvaliteten af den vare, der tilbydes.

Derfor må det være uhyre svært for forbrugeren at sortere skidt fra kanel og ikke risikere at spille tid og penge på useriøse aktiviteter og produkter.

Alt tyder på, at to idrætsformer vil dominere markedet i 90'erne og årene fremover. Den ene kategori vil være helse- og motionscentre baseret på styrketræning (body-building), sauna, solarium, massage samt gymnastik- og danseinstitutter (work-out), aerobic, dans, ballet m.m.), og den anden kategori vil være den lokale, familiebetonede motionsidræt.

Hvor den kommercielle idræt er en dyrkelse af kropsidealer, lever motionsidrætten højt på fællesskabet.

Idrætsforeningerne stagneret

Imellem disse to kategorier svæver de ca. 10.000 traditionelle idrætsforeninger med deres ofte forældede og firkantede tilbud. Idrætsforeningerne bærer selv en stor del af skylden for, at nye og alternative idrætsformer op gennem 70'erne og 80'erne har gjort store indhug i foreningernes egen medlemsskare. Man har simpelt hen ikke magtet at følge med udviklingen og sætte sit præg på den.

Hvis ikke idrætsforeningerne lynhurtigt bliver bedre til at udvikle deres produkt og markedsføre det, vil de fortsat miste markedsandele. Heldigvis har nogle få idrætsforeninger og DIF indset nødvendigheden af nogle reformer, som er påkrævede, hvis de traditionelle idrætsforeninger skal fastholde deres førende position.

Klar til at overtage markedet står bl.a. hundredevis af kommercielle idrætscentre og -institutter. Konceptet er klart: Lækre faciliteter, velorganiseret administration, fastansatte medarbejdere, højt serviceniveau, individuel træning og vilkårlige træningstidspunkter.

På den anden side står idrætsforeningerne med frivillige, ulønnede ledere, forsinket administration, utilstrækkelige faciliteter, faste holdopdelinger, faste træningstider osv.

Meget tyder på, at gennemsnitsdanskere ønsker en effektiv, målrettet og ikke tidskrævende træning af kroppen på bekostning af det fællesskab og engagement, man oplever i idrætsforeningen. Selv om det er forholdsvis dyrt at træne i et kommercielt idrætscenter, ser det ud til, at mange ønsker at betale sig fra administrative og praktiske opgaver. Man ønsker ikke at bruge sin weekend på at sælge amerikansk lotteri og samle gamle aviser for at få forretningen til at løbe rundt.

Samtidig ønsker man at købe sig frihed til selv at kunne vælge træningstidspunkt, og på disse områder kan kommercielle idrætscentre opfylde nogle behov.

Kroppen i centrum

Ikke blot ønsket om at spare tid lokker mange mennesker ind i kommercielle idrætscentre – også ønsket om at få en slank, smidig og veltrænet krop med faste muskler tiltrækker mange. Hele modeverdenen, ugeblade, video, tv osv. indoktrinerer os med idealer baseret på skønhed, slankhed og ungdommelighed.

Århundreders undertrykkelse af kroppen er blevet afløst af en fokusering på kropslige idealer, og det er nok ikke helt forkert at påstå, at kosmetikken i dag har en kolossal betydning. Der ligger en pæn portion personlig prestige i at kunne fremtræde slank, solbrændt, veltrænet og moderigtigt påklædt både i sin omgangskreds og på sit arbejde.

Den evige ungdom

Fælles for mange er dødsangsten, og at vi i den angst vil dyrke vores egen krop, som om vi kunne leve evigt her på jorden. Vi løber til stadighed risikoen for at få kræft, AIDS, blive kørt ned, dø af forurening osv. Og familien er spredt for alle vide vinde efter et par skilsmisser. Når vi forlader scenen, er det udslettelse, mener vi. Og så er det fristende at sige til sig selv, at nu skal *jeg* for min part gøre, hvad jeg kan for at forlænge mit liv – med andre ord sikre den evige ungdom.

Legen kommer i anden række

Disse behov kan de kommercielle idrætscentre opfylde langt mere effektivt og målrettet, end idrætsforeningerne kan. I Vesttyskland f.eks. er der i øjeblikket ca. 2.600 Fitness-studier – et antal der er stadigt stigende. Træning med maskiner (styrketræning) er langt den dominerende kommercielle idræt og udgør ca. 70%. Resten udgøres af jazz, dans, aerobic, yoga, judo osv. Kun ca. 1% af de to millioner sportsstudio-medlemmer, der i dag er i Forbundsrepublikken, dyrker body-building i ordets egentligste forstand – de fleste er ikke interesseret i svulmende kødbjerge. Men til gengæld i faste muskler.

Med et individuelt træningsprogram i hånden træner de for at komme deres svage punkter til livs. Med det mål at forskønne kroppen savnes der ikke motivation før opgaven, til gengæld kommer legen i anden række.

Kvinderne rykker frem

De vesttyske sportsstudier har først og fremmest mange kvindelige medlemmer, idet ikke færre end 65% af medlemmerne er kvinder. Til sammenligning udgør kvinderne kun 36% af medlemsskaren i idrætsforeninger under Deutscher Sport-Bund. Håndvægte i stedet for håndbold!

I Danmark ser det også ud til, at de kommercielle centre har evnet, hvad de traditionelle idrætsforeninger ikke har magtet, at få flere kvinder til at dyrke idræt.

Det bliver en ordentlig kamel at sluge for arbejdsgruppen »Kvinder og idræt«, den dag de kommercielle idrætscentre overbefolkes af kvinder, som ønsker at få en smuk, feminin krop, en tendens arbejdsgruppen har kæmpet med næb og kløer for at få sportsjournalister til at se bort fra.

Rygsmærterne væk

Foruden sportsstudiernes tiltrækningskraft på kvinder, finder også mange mennesker med rygproblemer vej til de kommercielle idrætscentre. Hvad idrætsforeningerne med deres ofte forældede udstyr ikke kan klare, tilbyder kommercielle Fitness-studier i dag i form af maskiner, som træner kroppen anatomisk og fysiologisk korrekt bl. a. med automatisk variabel belastning.

Fra lægelig side anslås det, at 60% af alle rygsmærter kunne bortskaffes v.h.a. en målrettet og intensiv styrketræning. I dag findes avanceret træningsudstyr ikke blot til træning af ryggen, men til hele kroppen i Fitness Club – en international, danskejet kæde af helse- og motionscentre.

Giganterne

Det danske marked domineres i dag af to giganter »Form og Figur« ledet af den tidligere badmintonstjerne Tage Nielsen og »Fitness Club« ledet af den tidligere karatemester Jørgen Albrechtsen.

I øjeblikket ser det ud til, at »Form og Figur« med sit forældede udstyr og sin begrænsede kundeservice er ved at blive udkonkurreret af »Fitness Club«, som med avanceret træningsudstyr og professionelt koncept er inde i en eksplosiv udvikling.

Med åbningen af Skandinaviens første og største multi-fitness-center på Strøget i København har Fitness Club sat den foreløbige krone på værket og taget det første store skridt til at placere den kommercielle idræt i en central rolle i fremtidens fritidssamfund.

Jan Rask
årgang 1977/78

Olympisk interesse, som bragte meget med sig. . .

Der manglede én på listen. . .?

Det hele begyndte med en artikel i DIF's blad »Idrætssliv«, der omtalte, at det første Nationale Olympiske Akademi i Danmark skulle afholdes på Den Jyske Idrætsskole i marts 1986. Da jeg var interesseret i de emner, der skulle drøftes, kontaktede jeg DOK's kontor og fik at vide, at jeg var velkommen til at deltage. Sammen med medlemmerne af DOK's Olympismegruppe, tidligere deltagere i Internationale Olympiske Akademier i Olympia og en gruppe elever fra DJI oplevede jeg en interessant weekend. Olympismegruppen fremlagde en arbejdsmappe og informerede om de intentioner, man havde for det fremtidige arbejde.

I det førnævnte blad var der også en annonce, som opfordrede interesserede til at indsende ansøgning om deltagelse i den 7. session for Educationists (undervisere) i Olympia den sidste uge i juni. På en forespørgsel om mine muligheder for deltagelse fik jeg svaret: »Din chance er ligeså stor som alle andres. . .« En ansøgning blev omgående sendt af sted, og til min store glæde fik jeg et positivt svar fra DOK. Sammen med formanden for det Nationale Olympiske Akademi, Jytte Visti Jacobsen og formanden for Dansk Volleyballforbund, Finn Balle Kjeldsen, oplevede jeg en fantastisk spændende, lærerig og inspirerende uge på det Internationale Olympiske Akademi i Olympia og i Athen. Vi var 75 personer fra 32 forskellige lande, og opholdet blev en uforglemmelig oplevelse. De mange lektioners intensitet, de efterfølgende diskussioner af emnerne, samværet med de åbne, positive og glade mennesker og hele atmosfæren ved selv at være på »de hellige steder i Olympia«, var med til at give de olympiske ideer en særlig dimension.

I sommeren 1986 gav DOK sin fulde tilslutning til oprettelsen af et dansk Nationalt Olympisk Akademi takket være Olympismegruppens ihærdige forarbejde og grundige arbejdsoplæg, og det blev samtidig besluttet, at Akademiets første Session skulle afholdes i 1987. Akademiudvalget (det tidligere Olympismeudvalg) gik straks i gang med forberedelserne og som et led i disse blev der i foråret 1987 indkaldt til et »Metodekursus«, hvor udvalget ønskede at

løfte sløret for, hvad man havde i sinde at tage fat på, og hvad man kunne gøre for at informere om registrering af dansk olympisk deltagelse gennem tiderne, om indsamling af olympiske effekter og om oprettelse af et olympisk museum.

På dette kursus hørte vi om en historikers arbejdsform, om erfaringer og oplevelser ved indsamling af olympisk materiale, om de første resultater af olympisk personforskning og om interviewteknik. Vi blev både inspirerede og godt rustede til at tage fat.

I toget hjem fulgte jeg med en af foredragsholderne, Hans Agersnap Larsen, Haderslev, som siden 1972 har indsamlet olympisk personmateriale. Under vore samtaler nævnedes jeg, at såfremt han havde behov derfor, var jeg villig til at række en hjælpende hånd. To dage efter min hjemkomst kom der så et brev fra ham: »Kære Bjarne! Tak for sidst – er du arbejdsklar? Hvis ja, så tegn et portræt af gymnasten Jacob Høj Kjeldsen. Hans søn bor i Hemmet. Han har en erindringsmedalje fra London. Husk at fotografere den – god arbejdslyst!! Hilsen Hans«. Med brevet fulgte en liste over de formodede deltagere i Skytteforeningernes gymnastikhold, der gav opvisning ved de Olympiske Lege i London 1908.

I lang tid gik jeg og spekulerede på dette brev, hvor skulle jeg tage fat? Men da jeg en dag var til motionssvømning i Oksbøl, skete der pludselig noget. Jeg omtalte mine problemer for en tidligere lærer og gymnastikleder, som jeg kendte, og som jeg vidste beskæftigede sig med det lokalhistoriske arkiv. »Jo, Jacob Høj Kjeldsens sønnesøn, Hans Jørgen, kender jeg godt«, sagde han, »han bor ikke i Hemmet, men i Sdr. Bork, og så har jeg iøvrigt redigeret et jubilæumsskrift, hvori en anden deltager, Jørgen Burgaard fra Billum, har skrevet en artikel om sine oplevelser med kammeraterne på gymnastikholdet i London i 1908. Den bog skal jeg tage med til dig«. Tre dage efter fik jeg den og skyndte mig at læse artiklen. Men da jeg bagefter kiggede efter Jørgen Burgaards navn på Hans Agersnaps lister over 1908-deltagerne, stod han ikke på! Hvorfor ikke?

Telefonisk konsultation med Hans – kun lidt opmuntring: »Han har måske et andet navn, eller han har nok kun været reserve, søg bare videre«. Jo tak, men hvor?

I saunaen efter den ugentlige svømmetur snakkede jeg igen om mine nye problemer med de gamle gymnaster, og så viste det sig hurtigt, at flere af de ældre svømmere kendte både Burgaard, hans arbejde for gymnastikken på egnen, hans døtre, sønner og børnebørn og deres adresser. Det var da altid noget, men det plagede mig stadig. »Hvorfor var han ikke på listen, når han så levende havde beskrevet turen til London?« Dette »Burgaard-mysterium« optog mig mere og mere, og pludselig en dag slog det ned i mig, at det eneste sted, hvor man i hvert fald burde have nogle facts om dette gymnastikhold, var i DDSG&I's arkiv i København. Jeg ringede omgående derover, forelagde mit problem for en bekendt på kontoret, og bad ham om at hjælpe mig. »Vi kan da se efter om der skulle ligge noget«, fik jeg som svar.

Nogle uger efter modtog jeg en stor kuvert, og den indeholdt lige netop det materiale, jeg havde brug for: Lister over alle de gymnaster, som havde været med til udtagelsen af holdet i februar 1908 – heriblandt Niels Bukh – grundlæggeren af Gymnastikhøjskolen i Ollerup, fuldstændige deltagerlister, en håndskrevet beretning på 35 sider om holdets forberedelser, opvisninger og oplevelser i England m.m. af dets leder (»fører« kaldte man det den gang) Jens Ovesen, Ryslinge Højskole, og andre spændende ting. Jeg læste det ene aktstykke efter det andet og var helt opslugt af det. Men hvad med Burgaard, var han på listerne? Ja, selvfølgelig, men her stod han med sit fødenavn, Jørgen Petersen Burgaard, skønt hans kaldenavn var Jørgen Burgaard, samme navn som slægtsgården i Billum. Hans Agersnap havde altså delvis ret. . .

Ved minutiøst at sammenligne den officielle liste fra DDS&G med den, jeg havde fået af Hans, fandt jeg yderligere to deltagere som ikke var med, og kunne desuden strege én ud, som efter Jens Ovesens optegnelser havde meldt afbud kort før afrejsen til London.

Jeg var lettet, for så var den sag endelig kommet på plads, og nu gjaldt det et besøg hos de respektive familier. De fornødne aftaler blev truffet, og så kørte jeg først til Jacob Høj Kjeldsens barnebarn, Hans Jørgen i Sdr. Bork. Han vidste en masse om sin farfar, der havde været gymnastikleder i sognet, fra sin London-tur i 1908 indtil sin død i november 1945, og tillige bestyrelsesmedlem i den stedlige gymnastikforening flere gange. I en glaskasse på væggen

havde Hans Jørgen de to medaljer, som hans farfar havde fået i forbindelse med sin deltagelse på London-holdet. Den ene var en officiel medalje, som alle deltagerne i London-legene fik overrakt, og den anden var en erindringsmedalje, som gymnasterne fik af De Danske Skytte- og Gymnastikforeninger efter holdets sidste opvisning i Silkeborg, juli 1908. Jeg fik taget de fotografier, som Hans i sin tid havde bedt mig om, og så kunne Hans Jørgen iøvrigt fortælle mig, at hans far, Anton Kjeldsen, havde været med på Niels Bukh's gymnastikhold, som havde givet opvisning ved De Olympiske Lege i Berlin, 1936. Ved et efterfølgende besøg hos Hans Jørgens faster, Sigrid, som også boede i Sdr. Bork, fik jeg alt at vide om Jacob Høj Kjeldsens børn og øvrige familieforhold. Portrættet kunne nu tegnes af ham.

Dagen efter besøgte jeg Jørgen Burgaards familie i Billum. Til stede var en datter og to sønner med deres hustruer, og da de havde samlet mange ting sammen om deres far, hans familie og gøremål, blev der nok at snakke om og holde rede på, mens vi sad bænket om et dejligt, vestjysk formiddagskaffebord. De viste mig et mindefotoalbum om deres forældre med billeder fra et langt og virksomt liv. – Burgaard døde i 1969, 85 år gammel. – De havde avisudklip og forskellige erindringer fra hans livs oplevelser, turen til De Olympiske Lege i London, hvor han var holdets forsanger ved ind- og ud-march til alle opvisningerne. Blandt de mange papirer fandtes der også et hæfte, som var fremstillet i anledning af en 50 års jubilæumsfest i Silkeborg i juli 1958. Af de 34 gymnaster, der var med i London, var 19 mand mødt op til festen. Hver af dem havde skrevet om deres liv og færd i de forløbne år, og alle brevene var samlet i hæftet. Da jeg læste hæftet igennem, stødte jeg på endnu et »fund«. En af dem, Kresten Karlsen fra Langkastrup oplyste, at han havde været gymnast på det hold der gav opvisning ved OL i Stockholm i 1912, så ham vender vi tilbage til, når disse deltagere skal have tegnet deres portræt.

Da jeg spurgte efter Burgaards medalje, fortalte datteren mig, at da Jørgen Burgaard døde, bad et af børnebørnene, Poul Johannes Burgaard, om han måtte få farfaderens erindringsmedalje og billedet af holdet, for som han selv sagde: »Jeg er nok den nærmeste til

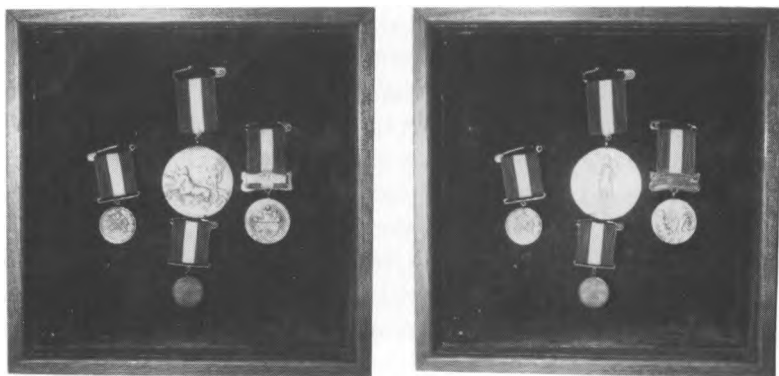
den, fordi jeg var med på Flensted Jensens hold, som gav opvisning ved OL i Mexico i 1968!» (Denne medalje har jeg senere haft lejlighed til at fotografere). Også dette besøg gav rigeligt stof til et portræt af Jørgen Burgaard, ham der oprindeligt manglede på listen.

En tredje deltager her fra egnen, Karl Madsen, som i en menne-skealder var tandlæge i Varde og jagtkammerat med Jørgen Burgaard, er jeg for øjeblikket ved at samle oplysninger om. Her viser det sig igen, at et barnebarn har overtaget erindringerne fra bedstefaderens London-færd.

Det er gået op for mig, som for så mange andre, at når man »dykker ned« i en opgave, som har ens fulde interesse, så støder man undervejs hele tiden på nye ting, som har relation til det, man arbejder med, og som skal udforskes yderligere. Derfor er dette specielle olympiske arbejde særdeles spændende og fascinerende og giver ustandselig nye overraskelser.

At tegne et portræt af hver enkelt af samtlige danskere, som siden 1896 har deltaget i de hidtil afholdte Olympiske Lege, er en opgave, som vil give nok af arbejde i de kommende år.

Bjarne Hauger
forhenværende forstander

Erindringsmedaljer fra OL i 1908

Pistolen og olivengrenen

Den 25. november 1895 sendte generalsekretæren for den græske olympiske komité et brev fra Athen til Danmark og indbød til deltagelse i de første moderne Olympiske Lege i Athen, 1896. Originalen er gengivet i »Dansk Idræt 50 år«, som DIF udsendte i 1946.

Danske idrætsfolk reagerede på indbydelsen og der blev sendt 3 deltagere fra Danmark afsted. Der deltog 13 nationer, så det må bl.a. være i Danmark man kan finde materiale og overleveringer, der fortæller historie om disse første lege.

Det var da også blandt de første opgaver, DOK's akademiudvalg tog på sig at undersøge, hvad der var overleveret fra disse lege. I DOK's eget bibliotek findes den originale græske beretning fra de olympiske lege, men på græsk. Under et besøg i Olympia i 1986 sad jeg en sen natte-time på biblioteket og diskuterede OL-historie med den canadiske professor Landry. Jeg beklagede mig over så lidt litteratur der fandtes i biblioteket om de første olympiske lege. Han hentede derefter, fra et lagerrum, et eksemplar af den officielle rapport fra 1896 oversat til engelsk i 1965.

Læsningen af denne rapport bragte nogle nye ting frem om den danske deltagelse, bl.a., at den ene af deltagerne, Viggo Jensen, havde deltaget i tovklatrning!

Viggo Jensen var den yngste af de 3 deltagere, stud.polyt. og 21 år. Han vandt guld i 2-arms vægtløftning, og det var egentlig jagten på guldmedaljen, der satte os igang.

Efterforskningen viste, at Viggo Jensen døde allerede i 1930, barnløs. Hans kone var amerikaner, som vi egentlig ikke ved noget om. Han havde to brødre, som det ikke lykkedes os at finde arvinger efter. Vi er altså ikke kommet så langt ad den vej.

Eugen Stahl Schmidt var ingeniør og ældste deltager, 32 år. Han deltog i 100 m indledende heat. Det vil sige, at der ikke var grund til at forvente så meget efter ham. Men i DIF's bibliotek er der mange vidnesbyrd om, at Eugen Schmidt indtog en central rolle i den første spæde start på den organiserede idrætsbevægelse i Danmark omkring århundredeskiftet. Han har efterladt en lang række tidsskrifter og scrapbøger, som befinder sig i DIF. Desuden findes en pæn medaljesamling (dog ingen olympiske) i Københavns Roklubs lokaler.

Billedgave til Holger Nielsen med personlig dedikation fra Paine

Lieut. Sumner Pain
M. V. M

Member of the B. A. A.
Framed at Athens 1896.

ATHENS

Idræthshistorisk Arkiv i Ålborg har udgivet en lille bog om Eugen Schmidt, som døde i Ålborg i 1931. Uden at efterlade sig børn.

Den tredje deltager var Holger Nielsen, som dengang var 29 år, kaptajn-løjtnant og idrætsinspektør på Ordrup Latin- og Realskole (det nuværende Ordrup gymnasium). Holger Nielsen døde i 1955, og hans datter lever endnu. Hun hedder Karen Øllgaard og har været svømmelærerinde på Danmarks Højskole for legemsøvelser.

Ved et besøg hos min gamle svømmelærer fik jeg lov til at holde den diskos i hånden, som Holger Nielsen havde med i 1896, men som han ikke fik lov til at kaste ind, fordi grækerne fandt den for tung, og derfor skar for let gennem luften, hævdede de!

Karen Øllgaards søn har sin bedstefars sabel hængende på væggen. Den sabel, hvormed Holger Nielsen vandt sølv.

Blandt de spændende ting, som Karen Øllgaard stadig havde liggende, var et spændende originalfoto af amerikaneren Sumner Paine som vandt guld i pistolskydning. Han havde selv signeret fotografiet. Desuden var der et originalt brev, som Sumner Paine havde skrevet i juli 1896 til Holger Nielsen, og hvori han spørger til den pistol, som han forærede Holger Nielsen efter konkurrencen med en bemærkning om, at hvis han (Holger Nielsen) havde benyttet den pistol, som var meget præcis, så havde Holger Nielsen måske vundet pistolkonkurrencen. Denne gestus havde gjort dybt indtryk på Holger Nielsen og historien om denne pistol optræder allerede i »Dansk Fodsports Tidende«, 15. august 1897.

Desværre måtte Holger Nielsen aflevere pistolen under 2. verdenskrig efter ordre fra besættelsesmagten. Hvor den nu er henne, ved vi ikke, men vi har et billede af den sammen med Sumner Paine.

Udover pistolen fik Holger Nielsen også en olivengren, som han hele sit liv havde hængende indrammet i sit hjem. Efter hans enkes død blev der i Hellerup etableret en mindestue for ham, men i 1984 måtte den nedlægges, og alle arkivalierne blev overgivet til Dansk Røde Kors (Holger Nielsen var jo verdensberømt for livredningsmetoden, der bar hans navn). Det hele blev flyttet til Frøslev, hvor Dansk Røde Kors har planer om at indrette et museum.

Et besøg i Frøslev viste, at der var en del fotos bl.a. fra 1896, en buste af Holger Nielsen, en del medaljer, bl.a. den guldmedalje (af sølv), som Holger Nielsen fik i 1906 ved 10 år OL-jubilæet i Athen i egenskab af holdleder for det danske herregymnastik-hold. Des-

uden var der en del avisudklip, bl.a. fra »Dannebrog«, som i 1896 bragte udførlig reportage fra OL gennem sin udsendte medarbejder, Holger Rosenberg.

Alt dette materiale har været med til at kaste mere lys over den danske deltagelse i de første olympiske lege i moderne tid.

Blandt andet blev de tre danskeres deltagelse finansieret af private sponsorer, og deres tur varede 5 dage til henrejse, 12 dages ophold i Athen og 7 dages hjemrejse (forsinket på grund af et uheld i Wien)!

Deres begejstring for deltagelsen var meget stor, og satte spor i den danske idræt.

Viggo Jensen og Eugen Schmidt var igen deltagere i år 1900 i Paris, og utallige er de foreninger og idrætssammenslutninger som Eugen Schmidt har været med til at stifte, incl. Dansk Idræts Forbund.

Holger Nielsen arrangerede allerede i 1898 det første skoleidrætsstævne på Charlottenlund Travbane for ca. 200 elever og var leder af disse stævner, som efterhånden kom til at omfatte tusinder af gymnasieelever, frem til 1938.

Holger Nielsen var desuden formand for flere foreninger og organisationer gennem sit lange liv, og han betragtes af nogle som håndboldspilletets fader, men det er en anden historie, som Ole Worm er meget bedre til at fortælle om.

Preben Kristensen
DOK's akademigruppe

En brik til en håndboldmosaik

Mange ved, at det første skrevne regelsæt i håndbold er dansk og er fra 1906- forfattet af idrætspioneren *Holger Nielsen* (1866-1955).

Historien og myterne herom er udmærket beskrevet flere steder bl. a. i DHFs medlemsblad, juli nr., 1985.

Trangen til at se H.N.s initiativ i en større sammenhæng og nysgerrigheden efter at afdække paterniteten nøjere er årsag til denne lille artikel.

Tiden er århundredeskiftet med dets politiske skifte i Danmark, hvor Højre må afgive sin magtposition. På mange måder skete der brud. Idrætspolitisk eller rettere gymnastikpolitisk vægter man fra centralt hold det svenske gymnastiksystem i skolen. Den danske gymnastik var under pres.

Den anglo-amerikanske sport med dens individuelle udfoldelse når kontinentet med en række boldspil. Boldspil (basketball i 1892 og volleyball i 1895), der i USA var alternativer til etablerede idrætsgrene, får i Tyskland og Danmark spirende betydning for før-ende idrætspædagoger. Men i denne brydningstid ikke blot overtager vi og fordanser, men skaber selv alternativer – nemlig håndbold.

Jeg skal her ikke gentage myten om spillets mulige start på Ordrup Latin og Realskole/idrætsklub, men blot fastslå, at det var et skole spil for den gymnasiale ungdom. Holger Nielsen var ivrig fortaler for den danske gymnastik. Idrætspædagogisk troede han på, at kun individuelle idrætsaktiviteter kunne bidrage til en personlig udvikling. I kampen mod det »påtvungne« svenske system i skolerne opfordrede han til afholdelse af en række idrætsstævner – herunder gymnastik- og idrætsstævnerne for disciple på Latin og Realskolerne (1898, 1900, 1902, 1904, 1905. . .). Programmet var redskabsgymnastik, atletik, fodbold. Håndbold kunne her fremme H.N.s ideer.

Vi ved, at H.N. som primus motor demonstrerede håndbold ved skoleidrætsstævnet i Randers i 1904 med 20 drenge.

Fra Randers Dagblad læser man:

»Uden for Programmet er der Fremvisning af Haandboldspil af Elever fra Ordrup«.

Men allerede i 1903 havde samme skoles idrætsklub vist håndbold ved Dansk Atletik-Forbunds 4. int. idrætsfest den 26. juli på Dansk Bicycle Clubs bane i Ordrup, som var lånt til lejligheden – der fandtes meget få stadioner.

«Foruden Konkurrencerne fandt der nogle Præstationer sted. . . Inspektør Holger Niensens raske »Ordrupere« spillede Haandbold, et nyt af Lederen komponeret Spil, der syntes at passe godt for Drengene. . .«

Atletik-Bladet omtaler også håndbold for første gang ved denne lejlighed. Fra denne begivenhed eksisterer der et par fotos, som givet vis er de første håndboldfotos, idet det var meget sjældent i aviser og tidsskrifter at se fotos og især sportsbilleder.

Som det ses på billedet er der 2×9 deltagere (navnene kendes), skønt de senere 1906-regler foreskrev 11-16 deltagere. Ferie? eller var spillet endnu ikke færdigudviklet til offentliggørelse? Måske har H.N. demonstreret spillet ved skoleidrætsstævnet i 1902 i Odense. Spillet er ikke programsat – ej heller omtalt; men som administrativ leder af stævnet, har H.N. haft muligheden for at demonstrere spillet, hvis det tålte fremvisning.

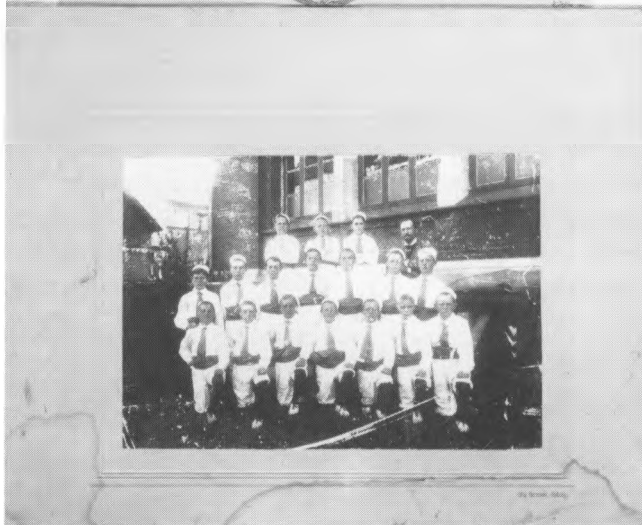
Prins Valdemar overværede stævnet og havde ønsket en specialopvisning af H.N.s »ordrupere«, men det har højst sandsynlig kun været gymnastik.

En tysk doktorant omtaler i en 1941-brevveksling med H.N., at H.N. da påstår, at spillet opstod allerede hos ham og blev navngivet i 1898.

I Ordrups 100 års jubilæumsskrift kommer man ikke fødselsdatoen nærmere end 1903. Den meget travle H.N. har vel udviklet spillet i løbet af 5-6 år?

Men som mange også ved, menes spillet også opfundet i Nyborg omkring 1898, idet R.N. Ernst i en senere skrevet dagbog anfører, at

». . . vi ((Helsingør)) spillede efter Regler, som jeg havde lavet i Nyborg allerede i 1897-98«.

Løjtnanten fra 16. Bataillon Rasmus Nicolai, var også lærer ved Nyborg Borgerskole 1896-1905. Han hed dengang R.N. Petersen (1872-1937) og blev i øvrigt formand for sammenslutningen Nyborg Gymnastik- og Idrætsforening. Han kan et par år efter sin læreransættelse have opfundet et spil uafhængigt af H.N.?

R.N. Petersens regler kendes ikke i dag.

Da han underviste folkeskoleelever kan R.N.P.s regler næppe have haft samme voldsomme karakter som 1906-reglerne. I forbindelse med Dansk Gymnastik Forbunds idrætsstævneaktiviteter blev han inddraget i 1901 ved DGFs Nyborg-stævne og må have arbejdet tæt sammen med H.N. som sad i DGFs bestyrelse. H.N. var formand for skoleudvalget, der havde skoleidrætsstævnerne under sig. Om de i fællesskab har stimuleret hinanden vides ikke, men det blev naturligt for dem begge, da R.N.P. (Ernst) i 1905 flyttede til Helsingør at etablere et håndboldsamarbejde mellem de to skoler i Ordrup og Helsingør.

R.N. Petersen deltog med Nyborg Borgerskole i skoleidrætsstævnet i Odense med et hold på 12 deltagere, som er det normale antal gymnaster. De deltog indendørs og har lavet gymnastik. Løjtnant Petersen viste ikke håndbold ved denne lejlighed. Hans placering i hierarkiet tillod heller ikke en demonstration uden for programmet, men derfor kan han godt have haft håndbold som indhold i undervisningen i Nyborg.

I DIFs officielle organ »Idrætten«s julenummer fra 1906 ses, at der dette år i Fredericia spillede håndbold? – for piger mellem frk. Kraghs skole (senere Døtreskolen) og den højere alm. skole (senere gymnasiet).

Som det ses på billedet stillede den højere almene skole med reglementeret hold på 11 + lærerinden. I så fald må de have kendt de skrevne regler for håndbold af samme år. Pigeskolen derimod må have haft »udskiftningsspillere« med!

Det store billede angiver at vise selve kampen, der skulle være spillet den 26. juli 1906 ved indvielsen af den nye idrætsplads. Dette passer imidlertid ikke, idet den viste spilleplads er voldterrænet i Østervoldgade lige over for pigeskolen. Bemærk også, at en del

Holdet fra Frk. Krags Pigeskole i håndbold

Holdet fra den højere Alm. skole i håndbold

Fra en kamp mellem ovenstående to hold i håndbold

træer er uden løv. Billedet er fra foråret eller efteråret. Bemærk også, at spillepladsen er forsynet med primitive, men store fodbold/håndboldmål.

De lokale aviser omtaler udførligt idrætspladsens indvielse, men ikke at der skulle være spillet håndbold. Derimod omtales udførligt en demonstration af et blandet drenge-pigehold i hockey ledet af Fr. Knudsen, der på dette tidspunkt var ansat på det nuværende DHL i lege og boldspil. En efterforskning for nylig gennem Fredericia Dagblad om nulevendes mulige kendskab til denne begivenhed har været resultatløs.

Det er muligt, at »Idrætten« er galt underrettet – at det ikke var håndbold, men f.eks. det yndede pigespil: langbold, selvom opstillingen ikke tyder derpå. Det kunne muligvis være, at pigerne på frk. Kraghs pigeskole spillede fodbold. Det er næppe hockey, idet der ville vel være een hockeystav at finde på billedet.

Det er således muligt, at »Idrætten« er en tilforladelig kilde og at det faktisk er håndbold, der er spillet senest i 1906 i Fredericia.

De 3 billeder må vise en bestemt begivenhed, når de får spaltepads. Idrætsbilleder var dengang sjældne. Billeder fra provinsen endnu sjældnere og billeder fra skolen uhyre sjældent. Heller ikke dengang var der salg i skolegymnastikken.

Hvis det er håndbold, er dette billede usædvanligt.

Håndbold foregik meget få steder, og de få steder var omkring København. Piger deltog meget sjældent i store boldspil. Gymnastik og idræt for piger foregik efter skoletid, hvilket vanskeliggjorde betingelserne for idrætslig udfoldelse. Men hvordan kan man tænke sig spillet kunne være kommet til Fredericia? Formanden for idrætsforeningen kapt. Kalkau var ofte overdommer ved skoleidrætsstævnerne og må have set spillet i Randers. Han kunne have introduceret spillet. Han var under alle omstændigheder initiativtageren til hockeys demonstrationen. Gymnastiklærerinden frk. Holm kunne ligeledes have set spillet i Randers og fundet det spændende. Fredericia var desuden en garnisonsby. De militære kommunikationslinier var effektive, og da gymnastiklærerne ofte var militærfolk, kunne det tænkes, at håndbold som tilsyneladende er født ud af militære skolepædagoger af samme personer også kunne være spredt af samme vej.

Myten om, at H.N. og hans »Ordrupere« er de egentlige skabere, står stadig som den sandsynligste, men ethvert svar stiller nye spørgsmål. Dette pirrer nysgerrigheden.

Nysgerrigheden er en af drivkræfterne til nye erkendelser – så det sidste svar er ikke givet endnu.

Ole Worm

Efterskrift

Hockeyspillet trængte håndbold tilbage som skolespil. Håndbold spillede dog igen ved det 5. danske gymnastik- og idrætsstævne for skoledisciple i Ålborg i 1911 – dog uden for programmet. Helsingør slog Ordrup.

Fra idrætsopvisningen – håndboldkamp 1912

Projektet

Idrætshistorisk Aktivitetscenter

Forhistorie

Idrætten og sporten er en vigtig del af vores kulturelle baggrund på linie med andre folkelige bevægelser som andelsbevægelsen og arbejderbevægelsen, men i forhold til disse to har idrætten/sporten fået en ringe belysning.

Hvordan fortjener idrætten/sporten så at blive belyst?

Der er sikkert dem der mener, at den kun skal betragtes som et vedhæng til den generelle Danmarkshistorie, men min klare holdning er at lade historien komme til udtryk i idrætten/sporten med alle grenene inden for samfundslivet, det være sig politisk, socialt, økonomisk og kulturelt.

Nu er det ikke sådan, at idrættens/sportens historie har været helt glemt herhjemme, men der har gennem mange år været en historisk tradition for, at det kun var organisationsniveauet (toppen af isbjerget), man beskæftigede sig med. Denne tradition begyndte heldigvis at ændre sig op gennem 60'erne, hvor den lokalhistoriske tilgangsvinkel begyndte at gøre sig gældende.

De lokale foreninger/klubber savner i stort omfang viden, der kan medvirke til at give dem en forståelse af deres nuværende situation. Her er det i høj grad påkrævet, at der bliver sat et systematisk indsamlingsarbejde i gang af idrætshistorisk materiale.

Hvad er formålet med Idrætshistorisk Aktivitetscenter?

Et af udgangspunkterne er at integrere et museums/arkivarbejde i et levende idrætsmiljø på Den jyske Idrætsskole; netop dette vil være med til at åbne op for arbejdet med idrætten som kulturfænomen.

Et andet af udgangspunkterne er, at centret skal være regionalt for at bevare den nære og tætte kontakt til foreningerne, organisationerne og museerne i lokalområdet.

Det er målet med disse regionale centre, at de kommer til at virke som grundpillen i et evt. kommende landsdækkende idrætsmuseum.

Et tredje udgangspunkt er at udvide en allerede startet indsamling, registrering og bevaring af idrætshistorisk materiale i lokalområdet, og herved skabe et sted, hvor folk med interesse for idrætten/sporten kan hente inspiration og et sted hvor ideer kan formidles til og fra.

Hvilke konkrete arbejdsopgaver er der?

Aktivitetscenterets hovedfunktion kan groft opdeles i tre punkter:

- 1.) Indsamling
- 2.) Undersøgelse
- 3.) Oplysning
- 4.) Udstilling

Ad. 1.) Materiale omhandlende idræt/sport er i stor udstrækning placeret hos enkeltpersoner og foreninger. Meget af dette kan hurtigt forsvinde, hvis der ikke snart iværksættes et arbejde for at bevare idrætshistorisk materiale. Selve indsamlingen sker i samarbejde med de lokale museer/arkiver, som vil opbevare de indsamlede effekter. Det er meningen, at Idrætshistorisk Aktivitetscenter skal foretage en central registrering.

Ad. 2.) Undersøgelsesområdet skal være så bredt, at alle med interesse for idræt/sport kan benytte stedet. Her vil centeret betjene såvel foreninger som enkeltpersoner med faglig bistand f.eks. i forbindelse med udarbejdelse af jubilæumsskrifter.

Ad. 3.) Oplysningsvirksomheden vil overvejende komme til at foregå i studiekredse samt via foredragsrækker med emner, der berører idrætten/sportens mange flader.

Ad. 4.) Udstillingsvirksomheden bliver i første omgang etableret på Den jyske Idrætsskole. Denne vil blive bygget op omkring en permanent udstilling, der vil prøve at vise udviklingslinierne i idrætten/sporten op gennem tiden. På gangarealerne vil der blive ophængt skiftende temaudstillinger, der vil gå i dybden med enkelte af de ting, der er i den permanente udstilling.

Hvad sker der nu?

I øjeblikket arbejdes der på at få monteret den permanente udstilling. Den vil være bygget op omkring 4 hovedemner af varierende tyngde:

- a.) Kropskulturen før 1860
- b.) Skytte- og gymnastikbevægelsen
- c.) Den moderne engelske sport
- d.) Idrætsbilledet i dag og i fremtiden

Det første tema, der vil blive gået i dybden med, er gymnastik. Det er meningen, at den skal vise og forklare udviklingen op gennem tiden, men samtidig også lægge op til en debat omkring gymnastikens fremtid med spørgsmål som:

- Gymnastikken overfor de nye strømninger som Jane Fonda's work-out, body-building, yoga, »grønne linie« osv.
- Elite- contra breddegymnastik.
- Den frivillige gymnastikleder over for den lønnede leder.
- Gymnastik og medier.
- Kønsrollerne i gymnastikken osv.

Disse temaudstillinger vil også kunne anvendes som vandredstillinger ude i de enkelte foreninger, hermed vil en større del af udøvere/brugerne komme i kontakt med idrætshistorien, og herved få en forklaring på hvorfor deres idrætsgren fremtræder, som den gør, men også en række modeller for hvordan den fremtidige udvikling vil kunne tegne sig. Herved vil der være åbnet op for, at så mange af udøvere som muligt vil kunne inddrages i debatten om den fremtidige struktur i den enkeltes forening/klub.

Dette var et rids af de tanker og ideer, der ligger til grund for Idræthistorisk Aktivitetscenter; lad os håbe, at de inden for en overskuelig fremtid vil kunne realiseres i videst muligt omfang, til glæde for alle der har med idræt at gøre.

Arne Rahbek
idrætsmuseet

Gymnastikpige o. 1905. Fotograf Ditlev Nissen. (Byhistorisk Arkiv, Vejle)

Årets gang

Træk af skolens indre liv

Som I forhåbentlig har set, blev vor nye skoleplan færdig i løbet af 1987, således at en stor del af de nuværende elever er indmeldt på grundlag af denne farvestrålende brochure. Fra mange sider er den blevet rost. Indholdsmæssigt svarer det naturligvis til vort skolepolitiske sigte, hvor der på det idrætlige område er en balance mellem de traditionelle idrætsdiscipliner, som vi bl.a. kender fra specialforbundene – dog tilført flere aspekter – men også en række idrætsområder, der går på tværs af de enkelte idrætsdiscipliner. Eksempelvis kan en elev vælge »idræt og børn«, hvor vi søger ind i; imellem; og uden for disciplinerne for at skabe et frodigt børneidrætsmiljø. Til støtte for disse mange praktiske idrætsaktiviteter ligger der 3 teoretiske timer i idrættens hjælpediscipliner (idrætspsykologi, sociologi, fysiologi, foreningslære. . .)

Vort 18 timer store idrætstilbud på linieperioden dækker forhåbentligt unge menneskers ønsker og behov. Vi erkender klart, at unge mennesker vil have noget for deres selvfinansiering. Med udgangspunkt i en snusfornuftig prangermentalitet »noget for noget« får vi en god snak med vore elever om, at livet herudover rummer værdier, de måske endnu ikke havde registreret, og som det måske også var værd at få et kvalificeret bud på.

Elevernes betydelige målrettethed og præstationsorientering ser vi også i en række af vore ikke-skemabundne aktiviteter. Jeg tænker specielt på vor præstationsdag, hvor hver enkelt elev ud fra egne ressourcer skal opstille et mål inden for 24 timer samt søge at nå det. Det kan resultere i, at en pige vil søge at gå 75 km, at en pige vil skiftevis løbe og gå 4 × 6 timer, at een vil lære at gå på line osv. Jeg tror, at dette er udtryk for at unge i dag herigennem søger sig en identitet; noget de kan tro på i nutidens ideologiske supermarked; noget, som de selv har skabt og som derfor må stå til troende.

Men der sker heldigvis også andet end det direkte nyttebetonede.

Vi sluttede vor vinterskole 86/87 af med en tur til Odense, hvor vi så det nye musikhus; det nyskabte store forsamlingshus i Brandts klædefabrik og sluttede opholdet af med en teatertur. Vi har haft en kreativ weekend; vi har gennemført de traditionelle handicapdage, idræt/samfunds dage og musik/dramadage, hvor vi indskriver en

række meget dygtige undervisere på hver deres område. Dette værdsætter eleverne i meget høj grad.

Selvom det er skrevet før, skal det gentages her. Blandt mange højdepunkter i et 32 ugers forløb indgår Norgesturen til Beitostølen som væsentlig. Det er festligt kl. 4 på afgangsdagen at se 150 mere eller mindre søvndrukne mennesker samlet til morgenmad i en fortættet forventning om det forestående; at se lærere og elever i nye uvante omgivelser med brud på de etablerede roller.

Det er indiskutabelt, at et langt højskoleforløb som vort på 32 uger, rummer en række meget store værdier, som periodevis skjules af de personlige konflikter, der altid vil opstå mellem personer og grupper af personer. Det er naturligvis frustrerende, hvis disse konflikter ikke afklares, men utroligt frugtbare i alle de tilfælde, hvor interesse modsætningerne bringes i fælles accepteret harmoni. I disse mange tilfælde ser vi højskolen som det vel eneste sted, hvor vi omkring et fælles fagligt centrum får et socialt liv til at opstå.

Gymnaestrada

Som jeg beskrev sidste år deltog DJI i Gymnaestradaen i Herning. På utrolig kort tid og med meget stor energi lykkedes det 3 af skolens lærere at få etableret et skolehold i gymnastik, der viste et bredspektret bevægelsesforløb i Kongrescenteret i Herning sammen med de andre idrætshøjskoler på en uforglemmelig højskoleaften. Vort hold viste gymnastik af meget høj kvalitet, der sikkert får effekt på vor egen gymnastiklinie, men også på foreningsgymnastikken uden for DJI.

Personale

Ole Nedergaard og Britta Riishede har begge fået orlov fra deres stillinger for at prøve kræfter i gymnasieskolen. De elever, der har haft glæden ved at have disse to på DJI ved, at DJI mistede 2 kapaciteter. Der er for mig ingen tvivl om, at gymnasieskolen herved får et inspirerende pust fra højskolemiljøet, hvilket er udmærket set ud fra et samfundsmæssigt synspunkt, men det kan vi jo ikke leve af.

Heldigvis har vi hugget et tilsvarende aktiv fra gymnasieskolen, idet Jytte Poulsen, der er formand fra DGF uddannelsesudvalg er

ansat i stedet for Britta. Vi forventer derved at få nye impulser udefra.

DJI har også haft glæde af Klavs Madsen, som har været vikar for ON. Klavs er gl. elev fra DJI og færdiguddannet cand. mag. med idræt som hovedfag.

Idrætsmuseum

Med velvillig hjælp fra arbejdsmarkedsnævnet i Vejle Amt har vi i sidste kvartal i 1987 haft ansat Arne Rabeck. Dette har givet vort idrætshistoriske aktivitetscenter et tiltrængt lift, således at vi har kunnet udnytte vor kulturministerielle midler på optimal vis.

DJI søger midler for at kunne fastholde dette spændende arbejde.

Team-Danmark

Den 9. november indgik DJI en samarbejdsaftale med T-DK hvorefter vi fra 1.1. 1988 også er hovedeliteidrætscenter.

Jeg er sikker på, at de efterhånden mange spændende mennesker på DJI vil udvikle nye tanker og ideer til gavn for den enkelte, samarbejdspartnerne, DJI og sluttelig samfundet.

Ole Worm

Kursus i det grønne. . .

I skrivende stund er det efterår. Skoven omkring Den jyske Idræts-skole og DIFs kursuscenter forandrer sig fra at være grøn til nu at være domineret af de orangebrune farver. Uanset denne forandring i den bladdryssende og falmende efterårsskov er der harmoni i billedet. Imellem de nøgne træer står enkelte stedsegrønne buske og træer.

Vinteren nærmer sig. Snelandskabet vil snart præge vort billede, men vi vil i større grad glæde os over de grønne »pletter« omkring os.

Når vinteren topper, begynder vi at længes efter at se den første spire komme op af jorden. Vi plukker de første vintergækker og krokus, sætter dem i en lille vase og ser efter hver time, om den lille grønne blomst snart folder sig ud i al sin glans.

Nogle måneder efter venter vi de første tegn på, at det virkelig er forår. Vi skuer hver dag op mod toppen af bøgetræerne. Vi sidder »på nåle« under formiddagskaffen.

Bedst som vi fryder os over foråret, ankommer nogle af vore kursister: Bussen standser ved hoveddøren. En flok unge mennesker fra »stenbroen« vælter ud af bussen med ghettoblasteren på skulderen. Musik, råb og hujen. Pludselig forstummer alt. De unge mennesker ser op mod den nyudsprungne bøgeskov. Én af dem udbryder spontant: »Hold da op, er det en højskole«? Endnu engang bekræftes, at den grønne farve drager os og påvirker. Det blev atter sommer, blomsterne skyder op.

Jo, den grønne farve er håbets farve. Den giver os et optimistisk syn på fremtiden. Det er netop hensigten med vort kursussted, at det skal være et livgivende og stimulerende miljø som må præge hverdagen.

Vi har i årets løb modtaget utallige positive bemærkninger om DJI som kursussted: »Hvor er her dejligt og fredfyldt«. »Det er lækkert at kunne gå en lille tur i skoven«. »Det er utrolig god mad, vi får«.

Vort personale går næsten rundt i en »salig rus« over de mange positive ord, der falder. Vi er naturligvis taknemmelige for, at så mange værdsætter vort kursussted.

Kursuscentret er fra 1971. Gamle kunder vender trofast tilbage år efter år. For at de kan mærke, at vi følger med udviklingen, skal der fornyelse til. Inden for det sidste år har vi fået malet undervisningslokalerne samt gangarealerne.

I 1988 males de tre værelsesetager. Badeværelserne vil etapevis blive renoveret. På hvert værelse bliver der nu opsat en clock-radio. Endvidere har vi planer om at få etableret et pædagogisk værksted i kursuscentret.

I 1987 har samtlige weekender været booked op. Mange foreninger og specialforbund har kontaktet os, hvor vi på deres vegne har været kede af at melde alt optaget. Vi har nogle specialforbund under Dansk Idræts Forbund, som har lagt sig fast på bestemte weekender ind i 90'erne. Vi ønsker dog ikke i fremtiden at være bundet af alle disse reservationer, dels fordi nogle forbund har meldt fra i sidste øjeblik, dels fordi nogle har fået et stærkt reduceret deltagerantal i forhold til det bestilte, dels fordi vi har indgået en aftale med Team Danmark og DBU om et øget antal kurser og træningsophold.

De flittigste brugere af kursuscentret til weekend ophold er: Dansk Boldspil-Union, Dansk Idræts-Forbund, Danmarks Trimkomité, Dansk Volleyball Forbund og Dansk Gymnastik Forbund. Vi har i det forløbne år mærket en tiltagende interesse fra Dansk Sportsdanserforbund og Danmarks Cykle Union.

Hvad ugekurser angår er vi inde i en udvikling, hvor enkelte kurser efterhånden booker sig ind med flere kurser. Her kan bl.a. nævnes Falck, Socialpædagogisk Landsforbund, Danske Fysioterapeuter og Statsskattedirektoratet.

Vi ved, at mange af vore kunder peger på stedet, fordi man har mulighed for at kombinere den teoretiske hjernevirksomhed med fysisk udfoldelse i form af »leg«.

F.eks. drøftede et kursushold aftenens muligheder i træningssalen. En af deltagerne foreslog en volleyballkamp. Der var ikke den store begejstring for dette forslag, men det viste sig den næste morgen, at kursuslederen havde sit hyr med at få kursisterne ud af fjerne, idet de havde spillet volleyball fra kl. 21.00 til ca. kl. 02.00.

Deres effektivitet og opmærksomhed på kurset var de resterende dage på det maksimale, fordi de gennem en aktiv fælles oplevelse var kommet hinanden nærmere.

Det er absolut et stort plus for vore kursister, at de har mulighed for at kunne dyrke idræt med hinanden.

Vi ser optimistisk på fremtiden. Vi forventer et godt samarbejde med Team Danmark, hvor vi er hovedcenter for DBU.

Vort håb er, at vore kursister i det kommende år må opleve effektive og glade kursusdage i det grønne. . .

Droslen slog i skov sin klare trille,
sang om bøgens lyse, grønne blad,
duggens perlefald på roser vilde,
perlens glans i solens strålebad.
Fattede du den klang i fuglens tone?
Højt den sang det rige Danmarks lov,
sang, så det gav lyd i skovens krone:
Dejlig er den danske bøgeskov!

V. Esmann

Tak for samarbejdet i 1987 og på gensyn i 1988.

Ulrik Lauridsen
kursusinspektør

Den jyske Idrætsskoles medarbejdere

På Den jyske Idrætsskole er der pr. 1. december 1987 ansat 50 medarbejdere, hvoraf 23 er heltidsbeskæftigede, og 27 arbejder på deltid.

Medarbejderne fordeler sig på følgende måder:

Administration:

Thue Damgaard, forretningsfører
Bitten Paulsen
Ragnhild Wind

Lærerstab:

Ole Worm, forstander
Alice Grønborg
Torben Holmgaard
Signy Jensen
Hans Lauge Petersen
Bent Lyngholm
Lischen Lyngholm
Klavs Madsen
Jytte Poulsen
Carsten Rasmussen
Jørn Richter
Mogens Rieks
Ingebjørg Sandøy
Flemming Westh

Køkken:

Ellen Thomsen
Karen Troelsen
Poula Skovbjerg Johnsen
Karen Hansen
Hanne Holm
Signe Lindberg
Anna Agergaard
Elinor Hansen
Else Kristensen
Bente Mortensen
Lilly Kristensen
Edna Brøndum
Tove Olesen
Anne Grethe Mikkelsen

Rita Kølbæk
Dorthe Juul
Mie Olesen
Lisbeth Christiansen
Lise Jenshøj
Aranja Setnik

Rengøring:

Marie Lisby
Sonja Dam Jensen

Praktisk arbejde:

Finn Lodahl, pedel
Knud Erik Nielsen
Kaj Møller
Anker Nielsen

Kursuscentret:

Ulrik Lauridsen, kursusinspektør
Anna Greta Sørensen
Hanna Jensen

Kiosk:

Ebba Frost
Marianne Nielsen
Marie Louise Møller Pedersen

Det idrætshistoriske aktivitetscenter:

Arne Rahbek

Bestyrelsen:

Inger Engberg, formand
Flemming Kristensen, næstformand
Allan Jahnsen
Peter Sikær Kristensen
Henning Rasmussen
Per Baden, suppleant
Poul Brøndfeld, suppleant

*Tre fodboldspillere fra århundredeskiftet
Fra venstre: Carl Jensen, Harald Poulsen og tandlæge Grabow (VB's jubilæumsskrift
1891-1941). Fotograf H. P. Jensen*

Elevforeningens bestyrelse pr. 1. december 1987

Formand:	Pia Rask Enghavevej 12, 1. tv. 7500 Holstebro	Tlf. 07 42 72 65
Næstformand:	Keld Thomsen Rørmosevej 29, st.tv. 2400 København NV	Tlf. 01 67 66 57
Kasserer:	Carsten Lang Petersen Smalager 13 7120 Vejle Øst	Tlf. 05 81 41 84
Sekretær:	Søren Jørgensen Hammelsevej 56 Tylstrup 9380 Vestbjerg	Tlf. 08 26 25 50
	Lene Bach Sørensen Drechselsvej 10 8600 Silkeborg	Tlf. 06 81 11 27
	Gert Hansen Næstvedvej 119 4760 Vordingborg	Tlf. 03 77 28 71
	Anette Juhl Skov Kirkegårdsallé 3, I 5000 Odense C	Tlf. 09 11 88 65
Suppleanter til bestyrelsen:	Lone Rasmussen Lange Gyde 5 B 5300 Kerteminde Tlf. 09 32 42 57	Annette Mogensen Åkjærvej 10 6000 Kolding Tlf. 05 53 26 24
Revisorer:	Gunnar Jensen Parkvej 7, Visby 6261 Bredebro Tlf. 04 76 35 58	Henning Rasmussen Ternevej 82 5210 Odense NV Tlf. 09 16 48 76

Foreningens postgirokonto er 8 04 19 70 på kassererens adresse.

Elevmøde og jubilæumssammenkomst 1988

Den jyske Idrætsskole og elevforeningens bestyrelse indbyder til

ELEVMOEDE

lørdag/søndag den 13. – 14. august

Alle medlemmer af elevforeningen vil omkring 1. juli få tilsendt indbydelse og program for mødet, som skolen og elevforeningen i samarbejde forhåbentlig kan gøre så interessant og spændende, at mange tidligere elever får lyst til at deltage aktivt i alle arrangementerne. Tag gerne kone, mand/veninde og børn med.

Mødeafgiftens størrelse vil blive meddelt på indbydelsen. En giroblanket til indbetaling og tilmelding tilsendes, og vi beder alle, der ønsker at deltage, *tilmelde sig skriftligt i forvejen* af hensyn til indkvartering og bespisning.

Har I selv overnatningsmuligheder i form af telt eller campingvogn, så medbring disse ting. Angiv det på tilmeldingsblanketten.

Tilmeldelser og indbetaling skal være skolen i hænde

senest mandag den 1. august

JUBILÆUMSSAMMENKOMST

Alle jubilarer fra årgangene:	1962/63	og	63	(25 år)		
	1947/48	og	48 (40 år)	1967/68	og	68 (20 år)
	1957/58	og	58 (30 år)	1977/78	(10 år)	

vil få en særlig indbydelse til jubilæumssammenkomsten, som afholdes

lørdag den 13. august kl. 11.30

Vi håber, at mange tidligere elever fra de nævnte årgange vil møde op. Prøv snarest muligt at kontakte jeres årgangskammerater – send deres adresser til skolen – og få dem til at komme den 13. august.

Sæt allerede nu kryds i kalenderen ved den 13. – 14. august og reserver denne weekend til elevmødet.

Skolen og elevforeningen ønsker på gensyn til alle tidligere elever fra Den jyske Idrætsskole.

Ole Worm/Pia Rask

Elevforeningen

For første gang i Elevforeningens historie nåede vi medlem nr. 1000. I skrivende stund har vi 1031 medlemmer. Et dejligt stort tal, men også et tal der forpligter samt giver en del arbejde.

Affødt af sidste års generalforsamling har vi i 1987 forsøgt at »sælge« elevforeningen bedre. Dette er bl.a. sket gennem forskellige »kampagner«. Vi »sporer« folk, der ellers er blevet væk p.g.a. flytning. Vi har skrevet et venligt brev til alle dem, der ikke har forlænget deres medlemskab til også at omfatte indeværende år, og vi har forsøgt at få fat i de tidligere færøske DJI-ere. Sidstnævnte aktivitet var på foranledning af Knud Thomassen, der tidligere på året besøgte Færøerne. Vi har som sædvanlig haft en fra bestyrelsen (i år Keld Thomsen) oppe på skolen og fortælle de nye elever om elevforeningen, og over 100 af de 120 elever har allerede meldt sig.

Når vi så har skaffet/holdt fast i de mange medlemmer, skal vi bl.a. sende årsskrift, DJI-nyt og Elevnyt ud, for at orientere om, hvad der sker på skolen og blandt årgangskammeraterne.

En gang om året kan man ved selvsyn konstatere hvordan det står til. Her afholdtes det traditionelle elevmøde, hvor ca. 500 mennesker deltog. Intentionerne med elevmøderne er, i henhold til foreningens formålsparagraf, at bevare kontakten mellem forhenværende DJI-ere indbyrdes, at bevare disses kontakt til skolen samt at give faglige/kulturelle smagsprøver.

Vi har i en årrække bygget elevmøderne op over samme skabelon, idet fordelingen af programpunkter væsentligt har været ens fra år til år. Ændringerne har så været programpunkternes indhold. For elevforeningens bestyrelse har det været en hensigtsmæssig måde at afvikle møderne på. Vi har fra medlemmerne heller ikke modtaget forslag på ændringer af selve strukturen på møderne, kun på justeringer, som vi selvfølgelig har lavet hen ad vejen.

Lige i øjeblikket spørger vi alligevel hinanden i bestyrelsen, om vi skal bryde elevmødestrukturen helt op. Hvorfor nu det? Når elevmøderne ellers fungerer godt.

Jo, fordi vi på det seneste har oplevet nogle tendenser i elevmødedeltagelsen, som vi må tage op til vurdering.

Disse tendenser kan forklares som en dalende interesse for at tage del i afviklingen af mødet. Naturligvis vidner de ca. 500 deltagere om en stor interesse, denne interesse for vores aktiviteter er vi glade for i bestyrelsen. Den vigende interesse ser vi imidlertid i kvaliteten af deltagelsen, i deltagelsen i det fælles ansvar for/på skolen. Vi ved godt, at det er blevet meget almindeligt, at kunne *købe* sig til service, man kan f.eks. købe sig til idræt uden forpligtelser, uden om foreningerne. Dog mener vi i bestyrelsen absolut ikke, at vi er et serviceorgan. Vi opfatter os selv som en bestyrelse for en forening, hvor alle er ligeværdige deltagere.

Med håbet om, at alle vil være med til at øge kvaliteten af såvel elevmødet som deltagelsen i foreningens arbejde generelt, vil vi ønske alle et godt nytår og på gensyn til næste års elevmøde.

Pia Rask/Carsten Lang
Elevforeningen

Fire cricketspillere

Fra venstre: Bøgh, Christensen, Jørgen Christensen (senere handelsminister) og Knie

Elevliste 1986/87

Charlotte Anne Andersen	Roskildevej 57, 4300 Holbæk
Lene Søgaard Andreassen	Adolf Andersensvej 17, 2690 Karlslunde
Lene Andresen	Vejringevej 30, 2730 Herlev
Kirsten Astrup	Hvidovrevej 450 3., 2650 Hvidovre
Birgitte Bentzen	Allikevej 19, 6000 Kolding
Dorthe Bengtsen	Danmarksvej 6, 4800 Nykøbing F
Lisbeth Berth	Skovgyden 50, Aunslev, 5800 Nyborg
Lene Bockhoff	Åkandevej 35, 3500 Værløse
Anna M. Bundgaard	Køgevej 12, 7400 Herning
Lisbeth Baagø	Boulevarden 24, 4760 Vordingborg
Jette Dam Dollerup	Kongeåvej 74, 6600 Vejen
Britta Ellefsen	Varnsoyarvegur 4, 3800 Torshavn
Solva Eystberg	Marknagilsvegur 112, 3800 Torshavn
Anne-Marie Overgård Hansen	Hebovej 5, 6851 Janderup, Vestjylland
Lone Hansen	Solvej 14, 8850 Bjerringbro
Vibe Ulla Holm-Pedersen	Langballevej 400, 8320 Mårslet

Bettina Holt	Østergade 7, 7620 Lemvig
Annette Høyer	Gl. Donsvej 1, 6000 Kolding
Jette Birgitte Iversen	Hedevænget 19, Knudstrup, 9620 Ålestrup
Elvi Klinggaard Jakobsen	Bakkevej 8, 5462 Morud
Lene Jakobsen	Egebakken 10, Tved, 6000 Kolding
Benthe Langballe Jensen	Illerupvej 20, 1. tv., 8200 Århus N
Rikke Lunderoff Jensen	Østerbyvej 1, 8632 Lemming
Ulla Jensen	Klintevej 355, 4791 Borre
Lisbeth Kinslev	Kikhanebakken 3, 2840 Holte
Elin Kock	Tårngade 21, 4863 Eskilstrup
Jane Larsen	Margrethevang 49 A, 5600 Fåborg
Gitte Lassen	Toftegårdsvej 7, 8800 Viborg
Linda Kate Laursen	Niels Kjeldsensvej 20 G, 7500 Holstebro
Dorte Riis Madsen	Strandparken 25, 5800 Nyborg
Mette Bülow Madsen	Dr. Holtsvej 30, lejl. 21, 8230 Åbyhøj
Tine Madsen	Skovvejen 38, 6000 Kolding
Kira Ting Mortensen	Tammerisvej 43, 8240 Risskov
Tine Klarksov Mossin	Gustav Wiedes Vej 37, 8600 Silkeborg
Lone Møller	Th. Brorsonsvej 70, 2. th., 6430 Nordborg
Anne-Marie Nielsen	Sigtemøllevej 35, 3720 Åkirkeby
Lene Birk Nielsen	Toftegårdsparken 32, 9380 Vestbjerg
Anne Geert Olsen	Klovbyvej 12, 4490 Jerslev Sj.
Charlotte Oschatzchen	Fulden Byvej 10, 8330 Beder
Marianne Tikøb Pedersen	Bredkær Tværvej 28, 8250 Egå
Vivi Jæger Pedersen	Rødhøjsvej 6, 5772 Kværndrup
Steintora Nordberg Petersen	3880 Tvørøryri, Færøerne
Lone Rams	Postholdervej 14, 9830 Tårs
Bettina Reimers	Lykkesholms Allé 58, 8260 Viby J
Dorte Seerup	Søndervangen 32, st. th., 8260 Viby J
Gertrud Galløe Sindbjerg	Valstedgårdvej 10, 9240 Nibe
Helle Skov-Andersen	Togårdsvej 9, Sallerup, 4750 Lundby
Lone Sommer	Vårgyvelvej 13, 8462 Harlev J
Helle Sten	Kystvejen 2, 9850 Hirtshals
Bente Brix Sørensen	Søvejen 17, 4490 Jerslev Sj.
Bodil Sørensen	Mikkelsløjevej 9, 6715 Esbjerg N
Lene Nørgård Sørensen	Bomskolevej 5, 3220 Tisvilde
Vibeke Thaysen	Hobrovej 29, Rostrup, 9510 Arden
Sine Weyde-Andersen	Østerbrogade 95, 3. th., 2100 København Ø
Line Wohlert	Enighedsvej 28, 2600 Glostrup
Lise-Lotte Villsen	Skæring-Hedevej 69, 8250 Egå

Carsten Ballegaard	Bellisvej 2, Stilling, 8660 Skanderborg
Thomas Clausen	Gammelgade 11, 4230 Skælskør
Torben Bondegård Dall	Knagsledvej 7, 6500 Vojens
Torben Duus	Frejasvej 1, 6400 Sønderborg
Thomas Ellingsøe	Sødertøljevej 11, 7600 Struer
Henrik Frandsen	Strandvej 7, Spøttrup, 7861 Balling
Gert Hansen	Næstvedvej 119, 4760 Vordingborg
Henrik Hansen	Villaparken 22, 7861 Balling
Klaus Hansen	Rugløkke 12, 5240 Odense NØ
Michael Hansen	Houmannsgade 2 A, st., 8700 Horsens
Regin Hansen	Futalåg 9, 3800 Torshavn, Færøerne
Kristian Holk	Hoffmannsvej 14, 8220 Brabrand
Henrik Horsholt	Fuglsigvej 161, 9800 Hjørring
Per Hyldgård	Brorsonvej 16, 9800 Hjørring
Søren Iversen	Kløvervænget 20, 7861 Balling
Jesper Jacobsen	Storegade 20, 6310 Broager
Kim Grønnemose Jacobsen	Tværgade 25, 5590 Ejby
Christen Balle Jakobsen	Æblehaven, Gavelvej 29 F, 6740 Bramming
Carsten Lykke Jensen	Storegade 16, Pindstrup, 8550 Ryomgård
Finn Jensen	Gadelandet 13, 2700 Brønshøj
Lars Folmer Jensen	Violvej 11, 8240 Risskov
Michael Patrick Jensen	Skovfogedvænget 28 A, 3300 Frederiksværk
Steen Bosebjerg Jensen	Carl Berhardsvej 15, st.th., 1817 Fr. berg
Steen Meedom Jensen	Vesterled 6, 9830 Tårs
Peter Olof Joensen	3880 Tvøroyri, Færøerne
Søren Jørgensen	Ultvedvej 12, Tylstrup, 9380 Vestbjerg
Torben Kristensen	Boskopvej 3, 8600 Silkeborg
Verner Kruse	Skjoldsvej 23, 3650 Ølstykke
Jesper Krøgholt	Huulmøllevej 11, 9240 Nibe
Jesper Maar Lange	Rørkær 30, 2760 Måløv
Jens Henrik Larsen	Degnevænget 29, 5000 Odense
Allan P. Laursen	Rosenvej 4, 8240 Risskov
Carsten Lender	Skjoldsgade 4, 6700 Esbjerg
John Lorentsen	Porsvænget 3, 2., 7400 Herning
Birger Madsen, c/o 5 STK MP	Sankelmærksvej 26, 4760 Vordingborg
Keld Lehmann Madsen	Gartnervænget 4, 5550 Langeskov
Thomas Hornemann Mathiesen	Hallinskovvej 77, 5700 Svendborg
Lars Mødekjær	Krogårdsvej 4, 4623 Ll. Skensved
Kenneth Ole Melin	Højdedraget 4, 4400 Kalundborg
James Bo Mikkelsen	Gl. Kongevej 74, 4. vær. 6, 9400 Nr. Sundby

Anders Millgaard	Ballenvej 51, 9870 Sindal
Bo Nedergaard	Aattevej 12, 6683 Føvling
Jan Nielsen	Refsnæsgade 37, 3. th., 2200 København N
Kent Nielsen	Bastebjerg 49, 2690 Karlslunde
Ricky Nielsen	Havrevænget 60, 4760 Vordingborg
Morten V.M. Nissen	Buen 100, Stubbæk, 6200 Åbenrå
Claus Olsen	Egedvej 10, Horreby, 4800 Nykøbing F
Søren Pedersen	Rosenvænget 68, 6800 Varde
Torben Wachmann Pedersen	Sigurd Ringsvej 15, 5200 Odense V
Christian Brugsgaard Petersen	C.H. Rydersvej 14, 9210 Ålborg SØ
Erik Lennart Petersen	Klintevej 6, 6700 Esbjerg
Jakob Pettersson	Hvidovregade 45 B, 2650 Hvidovre
Anders Pilgaard	Hobrovej 38, 9510 Arden
Hans Christian Blom Sørensen	Weysesgade 9, 7400 Herning
Bjarne Skåning Schjøtt	Østergade 3, 6510 Gram
Palle Støving	Møllevænget 16, 4660 St. Heddinge
Bjarke Holst Sørensen	Dr. Dagmarsvej 18 A, 6760 Ribe
Gert Thodsen	Enggårdsvvej 47, 6710 Esbjerg V
Morten Zacho	Ndr. Strandvej 153 B, 8240 Risskov

Kursuskalender 1987

Januar

Gymnastikinstruktørernes Landsforening
Danmarks Trim Komité
Dansk Cricket-Forbund
Dansk Tennis Forbund
De Danske Skytte-, Gymnastik- og
Idrætsforeninger (atletik)
Vejlby IK
Natur- og friluftsliv
Dansk Fodbold-dommer-Union
Kogtved Søfartsskole
Dansk Sejlunion
Dansk Atletik Forbund
Larsen og Nielsen
Kriminalforsorgen
Dansk Døve-Idrætsforbund
Danmarks Trim Komité

Februar

Dansk Boldspil-Union – dommerkursus
Dansk Gymnastik Forbund – møde
Socialpædagogernes Landsforbund
Handicap – kursus
Speciallærerforeningen S-81
Dansk Sportsdanserforbund
Pharmaceutforeningen
Dansk Fodbold-dommer-Union
dommerekksamen
Danmarks Cykle Union
Dansk Sejlunion
Østrigsk Badminton Forbund
Danmarks International Study Program
Dansk Fodboldtræner Sammenslutning
Danmarks Cykle Union (træner/instr. udd.)
Danmarks Trim Komité (lederkursus)
Dansk Volleyball Forbund
Dansk Døve Idrætsforbund
Danmarks Motor Union
Dansk Sejlunion
Gymnasieskolernes
Matematiklærerforening
Folkeligt Oplysnings Forbund (besøg)

Danmarks Trim Komité
De Danske Skytte-, Gymnastik- og
Idrætsforeninger (atletik)

Marts

Danmarks Motor Union
Fysioterapeutskolen
Pharmaceutforeningen (møde)
Postens I.F.
Randers Freja
Dansk Gymnastik Forbund
MIKOS (møde)
Direktoratet for gymnasie og HF
Dansk Boldspil-Union (møde)
Jydsk Boldspil Union (dommerkursus)
Danmarks Motor Union (psykologi-kursus)
Skensved I.F.
Dansk Idræts-Forbund
(kursuskontaktmøde)
Socialpædagogisk Landsforbund
Vejlby IK
Dansk Boldspil-Union (dommerkursus)
Gymnasieskolernes fagl. udv.
Dansk Boldspil Union (dommerkursus)
Kriminalforsorgen
Larsen og Nielsen (møde)

April

Næring og Nydelsesmiddelarbejdernes
Forbund (NNF)
Dansk Automobil Sports Union
Dansk Idræts-Forbund (kursusledermøde)
Teoretisk Pædagogikum
Alka Forsikring
Kragelundskolen
Handicap – kursus
Dansk Døve Idrætsforbund
Tyrving atletikklub, Oslo
Raufoss (fodbold)
Dansk Ride Forbund
Dansk Boldspil-Union (damelandsholdet)
Højskoledage

Maj

Dansk Volleyball Forbund
Dansk Skytte Union
Suhmsgade-Projektet
Kolding Seminarium
Dansk Ishockey Union
Handelsflådens Kursuscenter (møde)
Enghave-Projektet
Danske Fysioterapeuter
D.D.S.G. & I (atletik)
Jydsk Boldspil Union (dreng/juniorer)
Dansk Boldspil Union (testlederkursus)
Friluftsliv
Socialpædagogisk Landsforbund
F.D.B., Albertslund
Bakkevejens Skole, Bramming (10. kl.)
Dansk Idræts-Forbund (modelkursus)
Dansk Socialdemokratisk Ungdom
Danmarks Trim Komité (løbetræning II)
Pharmaceutforeningen
Handicap-kursus
Specialskolernes Landsidrætsstævne

Juni

Larsen og Nielsen (møde)
Danske Fysioterapeuter
Krüger A/S
De Danske Gymnastik- og
Ungdomsforeninger
Dansk Sportsdykker Forbund
Dansk Socialdemokratisk Ungdom
DUO (bogforlag)
De Danske Gymnastik- og
Ungdomsforeninger
Dansk Boldspil-Union (møde)
Dansk Gymnastik Forbund (møde)
Sørive – ungdomslejr
Dansk Boldspil-Union
(dreng landsturnering)
Dansk Boldspil-Union
(junior landsturnering)
Dansk Volleyball Forbund

De Danske Gymnastik- og
Ungdomsforeninger
Dansk Boldspil-Union
(ungdomstrænerkursus)

Juli

Dansk Boldspil-Union
(ungdomstrænerkursus)
Familiekursus
Dansk Boldspil-Union
(seniortrænerkursus)
Dansk Judo Union (sommerlejr)
Dansk Boldspil-Union
(seniortrænerkursus)
De Danske Gymnastik- og
Ungdomsforeninger (kursus II)
Dansk Boldspil Union
(senior/ungdomstrænerkursus)
Ålborg Karateskole
Arminia Hannover (håndbold)
Dansk Sportsdancerforbund (TDK)
Dansk Sportsdancerforbund
KB (fodbold)
Danmarks 4 H
Dansk Idræts-Forbund
(Nordisk Ungdomslejr)
Vejle BK
Dansk Sportsdancerforbund

August

Dansk Volleyball Forbund
Øberg ODC
Dansk Amatør Bokse Union
Jysk Svømme Union (møde)
ASSE (ungdomskonference)
Dansk Boldspil-Union
Old Boys
Gjøvik, Norge (håndbold)
Falcks Redningskorps
Voksenpædagogisk Center, Ribe Amt
Handicap-kursus
Falcks Redningskorps
Statsskattedirektoratet

Korup IF (lilleputter)
Danmarks Trim Komité (TRIM-træf)
Dansk Fodboldommer-Union
FTF
Faglige pensionister, Vejle amt (møde)
Dansk Farmaceutforening (møde)
Dansk Fodboldtræner Sammenslutning
(møde)
Falcks Redningskorps
Dansk Volleyball Forbund
Esbjerg/Århus sportsdansere
De Danske Gymnastik- og
Ungdomsforeninger
(mor/far og barn gymnastik)
Falcks Redningskorps

September

Dansk Boldspil Union (damelandsholdet)
Erritsø G.F. (badminton)
De Danske Gymnastik- og
Ungdomsforeninger (bevægelse,
åndedræt, afspænding)
Falcks Redningskorps
Statsskattedirektoratet
Dansk Boldspil-Union (EM 89, udv. møde)
Ålborg Seminarium
Dansk Gymnastik Forbund (Grand Prix)
Dansk Volleyball Forbund
Handicap-kursus
Speciallærerforeningen S-81
Dansk Volleyball Forbund (møde)
Danmarks Trim Komité
(løbetrænerkursus I)
Dansk Gymnastik Forbund (dagkursus)
Falcks Redningskorps
Kolding Idrætsforening (bokseafdeling)
Dansk Idræts-Forbund (bladkursus)
Falcks Redningskorps
Statsskattedirektoratet

Oktober

Danske Fysioterapeuter
Dansk Idræts-Forbund (modelkursus)

Danmarks Cykle Union
(anatomifysiologikursus)
Dansk Idræts-Forbund (EDB kursus)
Falcks Redningskorps
MIKOS (møde)
De Danske Gymnastik- og
Ungdomsforeninger
Psykotiske Børns Vel (møde)
De Danske Gymnastik- og
Ungdomsforeninger (sundhedspædagogik)
De Danske Gymnastik- og
Ungdomsforeninger (rytm. gym.)
Danske Fysioterapeuter
Falcks Redningskorps
Dansk Idræts-Forbund (kvinder og idræt)
Dansk Ride Forbund
Dansk Boldspil-Union (testkursus)
Falcks Redningskorps
Dansk Boldspil-Union (drengesamling)
Dansk Hockey Union (møde)
Statsskattedirektoratet
Falcks Redningskorps
Dansk Gymnastik Forbund (topmøde)
Dansk Boldspil-Union (EM 89 udv.)
Dansk Idræts-Forbund (børneudvalget)

November

Dansk Boldspil-Union (U-16)
Ådalskolen, Esbjerg (10. kl.)
Falcks Redningskorps
Silkeborg Gymnasium
MIKOS (møde)
Dansk Gymnastik Forbund
Dansk Gang Forbund
Dansk Idræts-Forbund (lærersamling)
Socialpædagogisk Landsforbund
Falcks Redningskorps
Dansk Forening for Rosport
Dansk Gymnastik Forbund
Statsskattedirektoratet
Falcks Redningskorps
Dansk Fodboldtræner Sammenslutning
Falcks Redningskorps
Dansk Boldspil-Union
(lovfortolker-seminar)
Nordgårdens Idrætsforening (Århus)

December

Falcks Redningskorps

Statsskattedirektoratet

Dansk Boldspil Union (instruktørsamling)

Socialpædagogisk Landsforbund

Falcks Redningskorps

Dansk Sejlunion

Handelsflådens kursuscenter

Falcks Redningskorps

MIKOS

Dansk Idræts-Forbund, Vejle Amt, har i løbet af året afholdt mange lokale møder på Den jyske Idrætsskole.

